

DETECTIVE NOVEL ULAGAM
Regd With The RNI Under No. TN/TAM/2000/11111

சுடா

சுடா

நாவல் உலகம்

ரூ.
10/-

நரேன்-வைஜயந்தி
துப்பறியும்
அதிரடி நாவல்

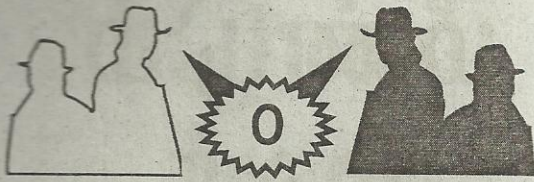

மீண்டும்
மலர்
வளையம்

சுபா

நாவல் உலகம்

ஆனந்திக்கு அடுத்த மாதம் ஆறாம் தேதி இருபத்து மூன்றாவது பிறந்தநாள். அருண் குமாருக்கு சரியாய் எண்ணூற்று இருபது நாட்கள் பின்னால் தள்ளிப் பிறந்தவன். அவன் தோள் பட்டையைப் பட்டும் படாமலும் பிடித்து நடந்தான். அவளின் பழுப்பு கலந்த கருமைக் கண்களில் லேசான பயம் இருந்தது. அத்தமான ஆவல் இருந்தது.

தியேட்டர் வாசலில் எண்பதடி உயரத் திற்கு ரஜினி கலைந்த தலையும், இகழ்ச்சி நகையுமாய் நிற்க, “வா” என்றான் அருண் குமார். பொறுமை தொலைத்த ‘வா’.

“எனக்குப் பயமாய் இருக்கிறது. யாராவது பார்த்துவிடப் போகிறார்கள்” என்று முனகிய ஆனந்தியின் குரலை அலட்சியம் செய்தான்.

தியேட்டரில் நுழைந்தான்.

கவுண்டரில் ஈக்கள் க்யூவில் நின்று கொண்டிருக்க, இவன் கையை நீட்டியதும் உயிர் தப்பும் ஆசையில் பறந்தன.

“பாக்ஸ்” என்றான் சுருக்கமாய்.

கவுண்டருக்கு வெளியில் நீண்ட டிக் கட்டை வாங்கிச் சத்தமின்றி முத்தமிட்டான்.

கிரவுண்ட் ஃப்ளோரில் லிஃப்ட் கொட்டாவிவிட்டது. அதை அடைவதற்குள் ‘புஸ்ஸு’ என்று ரயில் என்ஜின் போல் சத்த மிட்ட காஃபி மெஷினைக் கடக்க வேண்டி இருந்தது. காஃபி மெஷின் பின்னால் நின்ற மனித மெஷின் பார்வையைத் தவிர்க்க வேண்டியிருந்தது.

நாவல் உலகம்

அருண்குமார் லிஃப்டில் நுழைய, கைக்கோழி போல் ஆனந்தி தொடர்ந்தாள்.

“தேர்ட் ஃப்ளோர் - பாக்ஸ்”

லிஃப்ட் கும்மென்று ரீங்காரமிட்டது. மூன்றாவது தரையில் இவர்களை உமிழ்ந்து விட்டு, வாயை மூடிக் கொண்டது.

அருண்குமார் அந்த காலி காரிடரில் ஒரு கைக்ரோ வினாடி தயங்கினான்.

பின் அம்புக் குறி அழைத்த பாதையில் துத்தான், தொடர்ந்தான்.

பாக்ஸ் வாசலில் செயற்கை இருள் சேர்ந்திருந்தது. ஒரு நாற்பது வயது முன் வழக்கை அசுவாரசியமாய் கை நீட்டி டிக்கட் வாங்கிக் கிழித்தது.

பாக்ஸுக்குள் நுழைந்தார்கள். கதவு தானாய் மூடிக்கொள்ள, நேர் எதிர் வெள்ளித் திரையில் ரஜினிகாந்த் மோட்டார் பைக்கில் ‘ஓஓ’ என்று ஆரவாரமாய் அறிமுகமாகிக் கொண்டிருக்க, கள்ளச் சந்தை கீழ் வகுப்பு டிக்கட்டுகள் ஒரு அவசர ஆத்திரத்துடன் உள்ளே நுழைந்தன. விசிலுடன் இருளில் நாகாலிக்கு அலைந்தன.

அருண்குமார் இரண்டரை மணி நேரத் தனிமையைக் கொண்டாட ஆனந்தியின் மேல் சாய்ந்தான். அவள் கூந்தலின் மணம் இயற்கையா, செயற்கையா என ஆராயமல் மோப்பம் பிடித்தான். பக்கக் கழுத்தில் குண்டூசித் தலை வியர்வை முத்துக்கள் முளைத்திருக்க இதழ் பதித்தான். நாக்கில் லேசாய் உப்பு கரித்தது. அவள் வயிற்றை லேசாய், மிக லேசாய் தடவி, தொப்புள் கொடி அறுந்த இடத்தை மிக மெதுவாய்த் தொட்டுப் பார்க்க, ஆனந்தி முனகினாள்.

கொஞ்சம் முன்னால் சரிந்தான். ஆதாரம் இன்றித் தொங்கிய கால்களை கொஞ்சம்

நாவல் உலகம்

உள்வாங்கித் தரையைத் தொட முயற்சித்
தையில் கால் செருப்பில் ஏதோ இடறியது.

சட்டென்று கால்களை மேலே தூக்கிக்
கொண்டாள்.

“அருண்” என்றாள் திகிலுடன்.

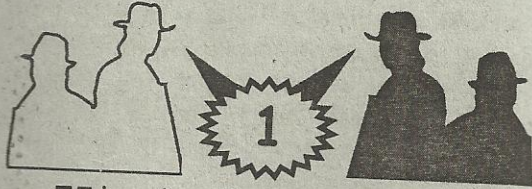
அருண்குமார் தவம் கலைந்தான்.
கூடியிருந்த எச்சிலை விழுங்கிவிட்டு, “ம்?”
என்றான்.

“காலில் ஏதோ படுகிறது” என்றாள்.

அருண்குமார் குனிந்தான்.

அரையிருளில் அவள் இருந்தாள்.
அவளது உடலின் எல்லைக்கோடுகள் அவள்
அழகைச் சொல்லிக் கொண்டிருக்க, அந்த
செத்த முகத்தில் அதீத ஒளியுடன் இருந்த
கண்கள் மட்டும் அவனை மிக ஆவலுடன்
அழைத்தன.

‘வா, மன்னவா வா’.

ராம்தாஸ் லேசாக வியர்த்திருந்த
வழுக்கைத் தலையைக் கைக்குட்டையால்
ஒற்றி எடுத்தார். எதிரில் அறை முழுக்கப் பரவி
இருந்த மேஜை, மேஜைக்கு அப்பால்
நரேந்திரன், மேஜையில் இருந்த செஸ்
போர்டை வெறித்தான். போர்டில் கஜ, துரக,
பதாதி யர்கள் கலைந்திருக்க ராணிகள்
சாம்ராஜ்யங்களை ஆண்டார்கள். ராஜாக்கள்
முக்காடுகளுடன் மூலைகளில் ஒதுங்கி
இருந்தார்கள்.

இடப்பக்க ஸ்டூலில் வைஜயந்தி.

‘We play night cricket with two balls’
என்று அவள் போட்டிருந்த சட்டை உளறியது.

நாவல் உலகம்

காஃபிப் பொடி கலரில் ஏராள ஃபிரில் மிடி
முழுங்காலுக்கு மேல் இரண்டு சென்டி மீட்டர்,
ஐந்து மில்லி மீட்டர் ஏறியிருந்ததை
நரேந்திரன் கவனித்தான். போர்டை மறந்து
ஆயிரத்து எண்ணூறு விநாடிகளும் பார்த்துக்
கொண்டிருக்க, வைஜயந்தி, “நரேன்”
என்றாள் திடுமென.

“என்ன?”

“என்னைப் பார்த்த வரை போதும்.
ஒழுங்கா ஆடு” என்றாள். கண்களில் கோப
தியான் மின்னியது.

“எதை நைட் கிரிக்கெட்டா?” என்று
நரேந்திரன் கேட்க, வைஜயந்தி புரியாமல்
விழித்தாள். புரிந்து மேலும் விழித்தாள்.

“நீ இந்த மூவை வெகுவாய் ரசிப்பாய்
நரேந்திரன். செக் அன் மேட்” என்றார்
ராம்தாஸ் திடீரென்று.

நரேந்திரன் ஸ்டம்புகள் எகிறிய பாட்ஸ்
மேனாய் உணர்ந்தான்.

கைகள் இரண்டையும் உயரத் தூக்கி
னான். ஒரு பத்து ரூபாயை எடுத்து தாலிடம்
தீட்டினான்.

“ஓ.கே. தாஸ், ஐ லூஸ்.”

தாஸ் நாற்காலியில் சாய்ந்தார். பைப்பை
எடுத்துச் சுத்தம் செய்தார். பொன்னிறப்
புகையிலைத் தூளை நிரப்பினார். வாயில்
பைப் முனையை வைத்துத் தீப்பெட்டியை
எடுக்குமுன் நரேந்திரன் குறுக்கிட்டான்.

“தாஸ்”

ராம்தாஸ் பதில் சொல்லாமல் புருவத்தை
மேலேற்றி அவனைப் பார்த்தார்.

“ஒரு பெரிய நோட்டு பந்தயம், ஒரே ஒரு
விஷயத்தில், தயாரா?” என்றான்.

“ஐ டோன்ட் அக்செப்ட் ஸில்லி
சாலன்ஜஸ்” என்றார் தாஸ்.

நாவல் உலகம்

தீக்குச்சியைக் கிழித்தார். பைப்பைப் பற்ற வைத்தார்.

தீக்குச்சியைக் கிழித்தார். பைப்பைப் பற்ற வைத்தார்.

தீக்குச்சியைக் கிழித்தார். பைப்பைப் பற்ற வைத்தார்.

மூன்றாவது குச்சிக்கு பைப் 'விழித்துக் கொள்ளவா?' என்று கேட்டு கும்பகர்ண உறக்கத்தைக் கலைக்க ஃபோன் வெகு உற்சாகத்துடன், 'ஹூர்ரே', 'ஹூர்ரே' என்றது. தாஸ் ஒரு இருபது வயது வாலிப உற்சாகத் துடன் செயல்பட்டார்.

"ஈகிள்ஸ் ஐ தாஸ் ஹியர்."

"..."

"ஹலோ, குட் ஒல்ட் ராஜசேகரன். எப்படி இருக்கிறாய்?"

"..."

"ஐ.ஸீ. ஐ.ஸீ. வெரி பாட். வெரி பாட். நான் இப்போதே நரேந்திரனை அனுப்புகிறேன். நோ... நோ நரேந்திரன் ஈஸ் எப்ரில்லியன்ட் சாப்."

'டொக்' என்று ஃபோனை வைத்தார்.

"மூன்லைட் தியேட்டரில் கொலையாம் நரேந்திரன். தியேட்டர் ஒனர் ராஜசேகரன் பள்ளிக் காலத்தில் என்னுடன் ஒன்றாய் புளியங்காய் அடித்தவன். இப்போது பெயர் பத்திரிகையில் அடிபடாமல் இருக்க நம்மை அழைக்கிறான். போ. போலீஸுக்கு இன்னும் பிணவாடை போகலையாம்."

"நான்?" என்றாள் வைஜெயந்தி துள்ளி குதித்து.

"நீயும்தான் என் கவர்ச்சிக் கன்னியே" என்றார் தாஸ்.

கேஸ் வந்தால், தாஸுக்கு அப்படித்தான் உற்சாகம், கடந்து போன ஐம்பது வருடங் களை மறந்து பேசும்.

நாவல் உலகம்

நரேந்திரன் தியேட்டர் கம்பவுண்டில் பல்லை நுழைத்து ஒரு மூலையை நாடிச் சென்று தடதடவின் தொண்டையை இறுக்கிப் பிடித்தான். வைஜெயந்தி அபாய மிடியுடன் கீழே குதித்தாள். வேடிக்கை பார்த்த இரு விலைகளில் ஒருவன், "குட்டியைப் பார்டா, என்ன ஷோக்கு?" என்றான், விசில் அடித்துப் பார்த்தான்.

நரேந்திரன் திரும்பி அவனைப் பார்த்தான்.

"குட்டியை நீயா போட்டாய், விருந் தானிக்குப் பிறந்தவனே?" என்றான்.

அவர்கள் விரைந்து கலைந்தார்கள்.

அதற்குள் 'மூன்லைட்' பாட்ஜ் தைத்த காக்கிச் சட்டை ஒன்று பக்கத்தில் வந்து, "நரேந்திரன்?" என்று வினவ, நரேந்திரன் துள்ளிப் பின் வாங்கினான்.

"எனக்கு மேல் துப்பறிகிறாய் நீ" என்றான்.

"ஒன்னை எனக்கு நல்லாத் தெரியும்பா" என்று பாட்ஜ்.

'பார், என் மகத்துவத்தை' என்கிற மாதிரி வைஜெயந்தியின் பக்கம் திரும்பிக் காலரைத் தூக்குவதற்குள் பாட்ஜ் மறுபடியும் திருவாயைத் திறந்தது.

"அன்னிக்கு மொபைல் கோர்ட்டல் மஞ்சாக் கோட்டைத் தாண்டினதுக் கோசரம் ஃபைன் கட்டினியே. டாணாக்காரன் கூட நரேந்திரன் நரேந்திரன்னு ரெண்டு தபா அவாஸ் குட்த்தாரே."

வைஜெயந்தி சிரிப்பை அடக்க முடியாமல் முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டாள். நரேந்திரன் பாட்ஜை முறைத்தான்.

"ஐயா, ஒனக்கோசரம் காத்துகினு இருக்காருப்பா. நம்ம அம்மாதானே, கோச்சுக்க மாட்டாங்க. வா" என்றான் பாட்ஜ்.

நாவல் உலகம்

லிஃப்டில் மூவரும் மௌனமாய் மேலேறினார்கள். முதல் மாடி வெளிப்பட்டார்கள். பாட்ஜ் முன்னால் போக நேந்திரன் பின்னால் நடந்தான். வைஜயந்தி எக்ஸிபிஷனில் நுழைந்த குழந்தை போல் தொடர்ந்தாள்.

பாட்ஜ் அந்த வளைந்த காரிடரில் அலிபாபா குகையில் பிரயாணம் செய்வது போல் நடக்க, வரிசையாய்க் கடைகள் இருந்தன. ஷாப்பிங் சென்ட்டரும், தியேட்டரும் என்ன ஒரு காம்பினைஷன் என்று நினைத்துக் கொண்டான் நேந்திரன். ஒரு சைனீஸ் டாக்டர் உள்ளே பல் நோயாளி இல்லாமல் வெளியே வந்து ரீத் பிக்கால் பற்களின் இடுக்கில் காணாமல் போயிருந்தவைகளைத் தேடிக் கொண்டிருந்தார். ஒரு சின்னப் பையன் சிங்கப்பூர் கார் ஒன்றைத் தரையில் அழுத்தித் தேய்த்து 'பிய்யூம்' என்று விட, காசிகப்பு ஒளி நட்சத்திரம் மின்ன ஓடியது.

“வாவ்” என்றான் வைஜயந்தி.

“நாம் கொலையை ஆராய வந்திருக்கிறோம். நீ இதெல்லாம் பார்க்க வேண்டுமானால் இன்னொரு நாள் மூர் மார்க் கெட்டுக்குக் கூட்டிப் போகிறேன்” என்றான்.

பாட்ஜ் அதற்குள் ஒரு அறைக்குள் நுழைந்துவிட நேந்திரன் உள்ளே நுழைந்தான். அந்த அறையின் பச்சைக் கவர்ச்சிதான் முதலில் நேந்திரன் கண்களில் பட்டது.

நான்கு டேபிள்களைப் போட்டு டென்னிஸ் சுலபமாக ஆட முடியும் அறை. வெகு விஸ்தாரம். பச்சை கார்ப்பெட் அறை முழுவதும் டீப்பாய். டீப்பாய் கண்ணாடிக்குக் கீழே பச்சை. திரைச்சீலை பச்சை. ஸீலிங் ஃபேன் பச்சை. சுவரில் வால் போஸ்டரில் பச்சையாய் செடிகள், நல்லவேளை பாய்ந்த அருவியின் நீர் மட்டும் வெள்ளையாய் தாவல் உலகம்

இருந்தது. சுவரில் டிஸ்டெம்பரில் மறுபடி பச்சை இருந்தது. சோஃபாவில் அலுத்துப் போன பச்சை தெரிய, நேந்திரன் அந்த சோஃபாவில் நிச்சயம் பச்சைக் கலரில் ஒரு மனிதனைத் தேடினான்.

“வெல்கம் டு யூ. மிஸ்டர் நேந்திரன்” என்று குரல் பின்னால் ஒலிக்க நேந்திரன் திரும்பினான்.

“ஐம் ராஜசேகர், ஓல்ட் ஃப்ரண்ட் ஆஃப் யவர் பாஸ்” என்றார் பின்னால் நின்றவர். சிரித்தார். பற்கள் வரிசையாக இருக்க, மேல் வரிசைப் பற்களில் ஒன்றே ஒன்று வரிசை தப்பி இருந்தது. கவர்ச்சியாய் இருந்தது. நல்ல வேளை பச்சை இல்லை. ஐம்பது வயதை மறத்த உடற்கட்டு, கூரையைத் தொட்டு விடுவார் போல் உயரம். வெள்ளையாய் பாலியஸ்டர் வேஷ்டியில், பீச் மணலில் காற்றினால் விழும் வரி டிசைன் தெரிந்தது. வெள்ளையில் சட்டை அணிந்திருந்தார். அரைக்கை சட்டை. சற்று நீண்ட தாடை. ஃபோட்டோவில் அற்புதமாகத் தெரியும் அழகான முகம். மோவாயில் ஒரு கவர்ச்சிக் குழி. மெல்லிய உதடுகள். தலை முடி சீராக வரி விடப்பட்டு இரண்டே இரண்டு ரோமம் மட்டும் வெள்ளை. விரல் இடுக்கில் சிகரெட் புகைத்தது. அதே கையில் ஸ்டேட் எக்ஸ்ப்ரஸ் பாக்கெட் இருந்தது. இரண்டு விரற்கடை அகல லைட்டர் இருந்தது. இடது உள்ளங்கையை மார்புக்கு எதிரில் குழிவாய் வைத்துப் பிடித்திருந்தார். கோயில் தீர்த்தம் வாங்கக் குவிக்கிறாற்போல்.

“ஹலோ” என்றான் நேந்திரன்.

அவர் ஒரு முறை சிகரெட்டை ஆழமாய் இழுத்தார். இடது உள்ளங்கையில் சாம்பலைத் தட்டிக் கொண்டார். மறுபடி சிகரெட்டை ஆழமாய் இழுத்து நீலப்புகையை மேகம் போல் அறையில் பரவவிட்டார்.

தாவல் உலகம்

“இது?” என்று வைஜயந்தியை பார்த்துத் தயங்கினார்.

“இது வைஜயந்தி” என்றான் நரேந்திரன். “பயிற்சி எடுத்துக் கொள்கிற துடிப்பான அஸிஸ்டென்ட்” என்றான்.

வைஜயந்தி ராஜசேகருக்குத் தெரியாமல் அவனுடைய தோள்பட்டைக்குப் பின்னால் கிள்ளினாள்.

“ஸோ, ஷீ ஈஸ் ஆல்ஸோ இன் தி கேம்?” என்றார் ராஜசேகர். மெலிந்த குரலில் கவலை.

“ஆமாம். ரகசியங்களைப் பாதுகாக்கும் ஒரே பெண்” என்றான் நரேந்திரன் தோள் பட்டையில் ஏற்பட்ட எரிச்சலால்.

ராஜசேகரன், “போகலாமா?” என்று கேட்க, நரேந்திரன் தலையைசைத்தான்.

“பாடி எங்கே இருக்கிறது?”

“பாக்ஸில். மூன்றாவது மாடி” என்றான் ராஜசேகரன். அறை வாசலைப் பார்த்து நடந்து கொண்டே.

நரேந்திரன் சற்று எக்கச்சக்கமாய் உள்ளே தள்ளப்பட்டிருந்த அந்தப் பெண்ணைப் பார்த்தான். பக்கத்தில் பெப்பர்மின்ட் வாசனையுடன் வைஜயந்தி குனிந்திருந்தாள். ராஜசேகரன் 555 சிகரெட்டுடன், குழிந்த இடது கையுடன், கவலையான முகத்துடன் நரேந்திரனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். அவர் ஏன் சாம்பலைக் கையில் வாங்கி ஆஷ்ட்ரேயில் போடுகிறார்? க்ளெப் டோமானியா போல் இது ஏதாவது ஒரு புது வியாதியா என்று கேட்க வேண்டும்.

பாக்ஸுக்கு வெளியே அனுமதிக்கப்படாத ஊழியர்கள்.

நரேந்திரன் வைஜயந்தியின் காதில் கிசுகிசுத்தான்.

நாவல் உலகம்

“இவ்வளவு ப்ராட் நெக்குடன் ஐயமா?”

“வந்த வேலையைப் பார்.”
நரேந்திரன் உடன் அவள் பேரில் கண்களைப் பதித்தான்.

“பெண்ணே நீ யார்?”
அவள் பதில் சொல்லாமல், அவனை வெறித்தாள். வாழ்ந்த காலத்தில் அந்தக் கண்களில் நிறையக் கனவுகள் இருந்திருக்கலாம். நிறைய வேலையில்லா இளைஞர்கள் அவள் கண்களைப் பார்த்துக் கவிதை கட்டி இருப்பார்கள். நிறையப் பவுடர் தீற்றி இருந்தாள். இன்னும் கண்ணங்களிலும் நிறையப் பருக்கள். உஷ்ண உடம்பு.

நரேந்திரன் அந்த உடலில் உஷ்ணம் இன்னும் மிச்சம் இருக்கிறதா என்று தொட்டுப் பார்த்தான். தொடும்போதே அவள் திடீரென எழுந்து. ‘ஏய் யார் நீ?’ என்று மயக்கத் திலிருந்து எழுந்த ஆஸ்பத்திரி நோயாளி போல் கேட்பாள் என்று எதிர்பார்த்தான்.

அவள் கேட்கவில்லை. அவளைத் திருப்பினான். உடல் திரும்பியது. புடவைத் தலைப்பு மட்டும் தரையில் பிடிவாதமாக ஒட்டிக் கொண்டிருந்தது. நரேந்திரன் புடவைத் தலைப்பைப் பிடித்து இழுத்தான். ஒட்டிக் கொண்டிருந்த ஏதோ ஒன்றிலிருந்து விடுபட்டுப் புடவை கைக்கு வந்தது. நரேந்திரன் டார்ச்சை இரவல் பெற்று, புடவை எதில் ஒட்டியிருக்கிறது என்று பார்ப்பதற்கு முன் தயங்கினான். உறைந்த ரத்தத்தைக் கண்ப் பிடிக்கவில்லை. கண்ணை மூடிக் கொண்டான். டார்ச்சை அடித்தான்.

பிறகு கண்களைத் திறந்தான்.
‘அடச் சே’ என்று சலித்துக் கொண்டான்.

நாவல் உலகம்

நன்றாக மென்று துப்பப்பட்ட பப்பிள்கம் அங்கே டார்ச் ஒளியில் வெளிர் சிவப்பில் இவனைப் பார்த்துப் பல் இளித்தது.

“என்ன நரேன்?”

“பப்பிள்கம். எவனோ ஷோவிந்த வந்தவன் சீட்டுக்கு அடியில் துப்பிவிட்டுப் போய் இருக்கிறான். அது இந்தப் பென் புடவைத்தலைப்பில் ஒட்டி இருக்கிறது! நான் என்னவோ தடயம் ஒன்று காத்திருக்கிறது என்று நினைத்தேன்.

“கவலைப்படாதே காத்திரு. அடுத்த தடவை கொலைகாரன் உன் விரித்த உள்வகையிலேயே தடயத்தை திணித்து விட்டுப் போவான்” என்றான் வைஜயந்தி.

“பொறுமை... பொறுமை. இவன் உடலை கொஞ்சம் சோதனை போடு. ஏதாவது தடயம் கிடைத்தாலும் கிடைக்கும்” என்றான் நரேந்திரன் நிமிர்ந்து கொண்டே.

வைஜயந்தி குனிந்து அந்த உடலின் பாதத்தில் சோதனையைத் தொடர ஆரம்பித்தாள். உடன் வீறிட்டாள்.

“நரேன் இங்கே பார்! இங்கே பார்!”

ரீல் - 1

பஸ்ஸில் வெறும் கும்மென்ற ரீங்காரம் மிச்சமிருந்தது.

வெளியில் மழை. பஸ்ஸின் கூரை மீது மழை அம்புகள் பாயப் பாய ‘டொடொட’ என்று பஸ் முழுக்க இன்னின் ரீங்காரத்தை மீறி ஒலி கேட்டது.

பயணிகளில் பாதி ஆண்கள் கழுத்தில் சுற்றி இருந்த துண்டை எடுத்துக் காதில் சுற்றிக் கொண்டார்கள். பெண்கள் முக்காடு போட்டுக் கொண்டார்கள். பக்கத்தில் இருந்த தோள்களைத் தலையணைகளாகப் பாவித்துத் தூங்கினார்கள். நிறையக் குளிர். கணவன் - நாவல் உலகம்

கணவன் - காதலிகளுக்குள் நிறைய இருக்கம்.

பார்த்திபன் சுற்றுமுற்றும் பார்த்துவிட்டு போகிறபின் தோளில் சாய்ந்தான். அவள் துப்பில் கை வைத்தான். ரோகிணி கண்களைத் திறந்த பார்த்தாள். பார்த்திபனை கண்காணும் மிகக் காதலுடன் பார்த்து நெருங்கி உட்கார்ந்தாள். குளிர் அவள் மெதுமையான மார்பை ஊடுருவலாமா என்று யோசித்துக் கொண்டிருக்க, அவள் இரு கண்களையும் மார்பின் குறுக்கில் வைத்தாள். பொத்திக் கொண்டாள். கையில் இருந்த கிணிக் குடையொன்று சீட்டுக்கடியில் நடுவிடது. இறங்கும்போது எடுத்துக் கொண்டால் என்று நினைத்தாள்.

இறங்கும்போது -

உடனே டிரைவர் கண்ணாடி வழியாக வெளியே பார்த்தாள். பஸ் சென்னையின் பதினான்கு மாடிக் கட்டிடத்தின் எதிரில் திரைமா என்று யோசித்து வேண்டாம் என்று முடிவெடுத்துத் தாண்டிக் கொண்டிருந்தது.

உடன் முகத்தில் கொஞ்சம் சந்தோஷம் மூண்டது. இறங்க வேண்டிய இடம்.

பார்த்திபனைத் தட்டி எழுப்பினாள்.

தூங்காமல் கண்களை மூடிக் கொண்டு அவள் இடையின் மென்மையை அனுபவித்துக் கொண்டிருந்த பார்த்திபன் கண் திறக் காலையே கேட்டான்.

“என்ன ரோகிணி?”

“நாம் இறங்கப் போகிறோம்” என்றாள் ரோகிணி.

பஸ் தின்றது. கண்டக்டர் டிரைவருக்கு துப்பிக்கத்தில் இருந்த கதவைத் திறந்துவிட அவள் மழை பஸ்ஸில் இடம் பிடிக்கப் பார்த்தது.

நாவல் உலகம்

பார்த்திபன் இறங்கினான். மழையில் நிறைய நனைந்தான். மழை நீர் பெய்த இமைகளைக் கொட்டிக் கொண்டே ரோகிணிக்காக கை நீட்டினான்.

இறங்கப் போகையில் ரோகிணிக்கு மறுபடியும் குமட்டியது.

அவனது நீண்ட உள்ளங்கையைப் பற்றினாள். இறங்கினாள். சின்னக் குடையை இருவருக்குமாய் விரித்தாள். பஸ் கதவை மூடிக் கொண்டு மெல்லச் சீறிப் புறப்பட்டது. சின்னக் குடை இருவரையும் நனைக்க ரோகிணிக்கு மறுபடியும் குமட்டல் எடுத்து நடுச்சாலையில் 'உவ்வா' என்று எடுத்தாள்.

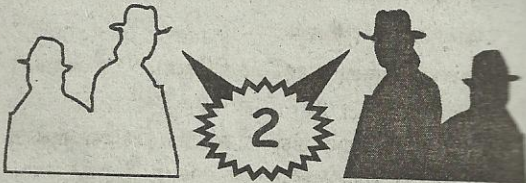
"என்ன ரோகிணி?" என்று பதறினான் பார்த்திபன்.

ரோகிணி அவனை ஏறிட்டுப் பார்த்தாள். அந்தக் கடல் கண்களில் நிறையக் காதல் ஏக்கம், கொஞ்சம் கண்ணீர் எல்லாம் இருந்தது.

"என்ன ரோகிணி?" என்று மறுபடியும் பதறினான் பார்த்திபன்.

ரோகிணி அவனது இடது உள்ளங்கையைப் பிடித்து அவளது வயிற்றில் வைத்தாள்.

அவள் வயிற்றில் இருந்த மூன்று மாத குட்டி பார்த்திபன் அப்பாவுக்கு எப்படி ஷேக்-ஹாண்ட் கொடுப்பது என்று யோசித்தான்.

வைஜயந்தி கத்தியதைப் பார்த்தால் கொலையாளியே அந்த ஸீட்டுக்கடியில்

நாவல் உலகம்

தனதும் ஒளிந்திருந்த மாதிரி இருந்தது நினைந்து.

"என்ன, என்ன?" என்று திரும்பினான்.

"காலில் மெட்டி" என்றாள் வைஜயந்தி.

"சொ?"

"கல்யாணமானவள் இவள்" என்றாள் வைஜயந்தி.

"என் அழகான அமெச்சூரே" என்றான் நிரேந்திரன் பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு, "அது ஒரு தடயமா? அவள் கல்யாணமானவள் சரி ஆனால் அவள் யார்? தெரியாது. காதலனுடன் வந்தாளா, காதலனுடன் வந்தாள்? தெரியாது. எத்தனை தெரியாது! நீ காலில் மெட்டி என்பதற்காக இவ்வளவு கடித்தாய். பார் ஃபால்ஸ் ஸீலிங்கில் கொஞ்சம் பெயர்த்துக் கொண்டு என் மேல் விழுந்தவிட்டது" என்றான் நிரேந்திரன் மூச்சு விட்டால்.

வைஜயந்தியின் முகம் ரத்த நிறத்தைத் தொட்டது. இமைகளை மூடி மூடித் திறந்தாள்.

"தப்பறிவது என்றால் சாம்பார், ரசம் பன்னுகிற மாதிரி இல்லை. இது கொஞ்சம் வெண்டும்" என்று தலையைத் தொட்டுக் கண்பித்தான்.

"ராட்சஸா, வெளியே வா. உன்னை பலி போடுகிறேன்" என்று நினைத்துக் கொண்டு, "ஓகே. நரேன்" என்றாள் வைஜயந்தி பதயமாக.

"நன்றாகத் தேடு" என்றான். "அப்புறம்?" என்றான் பக்கத்து ராஜசேகரிடம்.

அவர் அவன் கேள்வியை எதிர்பார்க்காமல் இடது உள்ளங்கையில் சிகரெட் சாம்பலைத் தட்டிக் கொண்டிருந்தார்.

"மிஸ்டர் ராஜசேகர். நான் உங்களை ஒன்று கேட்கலாமா?"

நாவல் உலகம்

“ம்! ஷொம்”

“எதற்கு இந்த சிகரெட் சாம்பன
இடக்கையில் அஸ்தி போல் சேகரிக்கிறீர்
இமயமலையில் தூவவா?”

ராஜசேகரன், பொதுவாக சிரித்து
ஜாதியாய்த் தெரியவில்லை. வேசை
புன்முறுவல் செய்தார். (வல் போட்டால் முது
முறுவல் ஆகிவிடுகிறது)

“இது தியேட்டர் பிளினஸ் சார். நான் கண்ட இடங்களில் சிகரெட் பிடித்து சாம்பலை உதிர்த்து, தற்செயலாய் சிகரெட்டையும் உதிர்க்கிறேன் என்று வைத்துக் கொள்ளுங்கள்.”

“வைத்துக் கொண்டேன்.”

அவனுடைய ஜோக்கை ராஜசேகர
ரசிக்கவில்லை.

“என்னுடைய வேலைக்காரர்களும் அப்படியே செய்வார்கள். எங்கேயாவது ஒரு எறும்புத் தலை அளவு நெருப்பு அணையாமல் இருந்து, அதுவே இமயமலை உயரத்திற்கு வளர்ந்துவிட்டதா? ஜாக்கிரதை உணர்ச்சி அதனால்தான் இடக்கையில் சாம்பல் சேர்க்கிறேன். அப்புறம் ஆஷ்ட்ரேயின் போடுகிறேன். கிட்டத்தட்ட முப்பது வருட பழக்கம். அதனால் ஆஷ்ட்ரே மடியிலேயே இருந்தால் கூடச் சாம்பலைக் கைமிக் தட்டுவது பழக்கமாகிவிட்டது” என்றார்.

நரேந்திரன் வித்தியாசமாய் ஒன்றைக் கேட்கலாமா என்று யோசித்து வேண்டாம் என்று தள்ளிவிட்டான். அடிக்க வருவார்.

“உங்களுக்கு விஷயம் எப்படித் தெரிந்தது?” என்று கேட்டான்.

“அருண்குமார் என்று ஒரு பையன் அவன் ரிப்போர்ட் செய்தான். அவனுடன் ஒட்டிக் கொண்டு ஒரு பெண். பயந்திருந்தான்.

நாவல் உலகம்

...பெயர் விட்டிருத் தெரிந்தால் அவ்வளவு

விட்டார்களா?"

சுதந்திரப் பெண்ணை மட்டும். பையனை
தரையில் இருக்கச் சொல்லி

...வந்தபோது இல்லையே?"

பாத்திரம், 'பாத்திரம் போக வேண்டும்' வரும்போது அவன்

சொல்லாதீர்கள்! பாத்ரூமில் என்ன
என்று தெரியும்.”

அவனை ஏதாவது கேட்பதனால்
நான் போலீஸுக்குச் சொல்லி
புகார் வைக்கிறேன்.

விஷயம் இதுவரை வெளியில்

பேப்பரில் 'நிலா ஒளி
கொலை' என்று செய்தி
வந்தால்.

விரும்பவில்லை. வந்தால்
அம்பேல் சொல்லிவிட்டு,
வாங்கறதேய்' என்று

பேரக வேண்டியதுதான்
உங்களை கூப்பிட்டேன்

போலீஸ் வந்து, பார்த்து, அவர் அபிராம் குற்றங்களுக்கு நடுவில் நீங்க

கவனிப்பதற்குள் நீங்கள்
தீர்த்து விட்டால் நல்லது

இந்தப் பெண் யார்? எப்படி வந்தாள். இந்தப் பெண் யார்? எப்படி வந்தாள்.

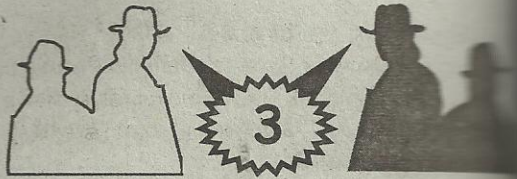
வந்தாள்? டிக்கெட் வாங்கிய
உள்ளே போனதை
இவள் கேள்விதான்? விடை

எவ்வளவு கேள்விகள்? விடை
எத்தனை கடல் தாண்டி எத்தனை
ஒளிநிதிருக்கின்றன?

ஒளிந்திருக்கின்றன. ஒளிந்திருக்கலாம்” என்றான் நரேந்திரன்.

1940 11-15

19

நரேந்திரன் அந்தக் கவரில் எழுதியிருந்த முகவரியைப் படித்தான்.

ஆர்.ரோகிணி

3, பீமண்ணபுரம் முதல் தெரு.

சென்னை - 660 087.

கவர் கசங்கி இருந்தது.

யார் ரோகிணி? இவளா?

கவரில் விரல் தூண்டில் போட்டான். அங்கு காகிதத்தை எடுத்தான். பிரித்தான்.

‘அன்புள்ள ரோகிணிக்கு,

அம்மா எழுதியது. நாங்கள் எல்லோரும் நலம். நீ அனுப்பியிருந்த ஆயிரம் ரூபாய் வந்து சேர்ந்தது. சாவித்ரியை இங்கே இரண்டு மூன்று பேர் கேட்கிறார்கள். ஒரு பையன் சரிப்பட்டு வருவான் போல இருக்கிறது. பையன் தாலுகா ஆபீஸில் கிளார்க் வேலை பார்ப்பதாகச் சொன்னார்கள். எனவே அப்போது வருகிற சித்திரையில் முடித்துவிடலாம் என்று அபிப்பிராயப்படுகிறார். ஆனபடியால் அடுத்த தடவை கொஞ்சம் நிறைய பணம் அனுப்பு. ஒரு பத்தாயிரமாவது இருந்தால் நன்றாக இருக்கும். செவ்வாய், வெள்ளை எண்ணைத் தேய்த்துக் கொள். ஆபீஸில் நிறைய வேலை செய்யாதே. உபயோகம் கெட்டுவிடும். உன் ஆபீஸ் அட்ரஸ் எழுதி உன் மாணேஜருக்கு, உனக்கு நிறைய வேலை தரவேண்டாம் என்று எழுதுகிறோம். வேலை விசேஷமில்லை. அடிக்கடி ரத்தப் போக்கு அதிகமாக இருக்கிறது என்று எழுதுவாய். இப்போது எப்படி இருக்கிறது?

நாவல் உலகம்

இப்படிக்கு அன்பு அம்மா,

கனகம்மாள்

இது ஆபீஸில் பி.எப். லோன் போடலாம் என்று அப்பா சொன்னார். மறக்காதே. உன் பணத்தை அனுப்பவும்.’

நரேந்திரன் கடிதத்தை மடித்துப் பையில் போட்டுக் கொண்டான். ராஜசேகரன் அதைப் பற்றிப் படுத்த தயங்கினார்.

‘போலீஸில் அந்தக் கடிதத்தைக் கொடுக்க வேண்டாமா? போலீஸ் இப்போது கடிதம் கொடுக்கிறார்’

‘போலீஸ்?’ ஸோ வாட்? நரேந்திரன் கவரில் கவனம் செலுத்தினான். எதுவும் தொடவேண்டாம். எதற்குக் கவலைப்படுகிறீர்கள்? என்ன எங்கள் கைகளில் களவுணை!”

‘ஹி’ என்றார். இன்னும் தயக்கம் ஒரு வாரம் இருந்து எட்டிப் பார்த்தது.

‘உங்கள் அறைக்குப் போவோம். அங்கே இருக்கிறவர்களுக்குக் கழன்று கொள்கிறேன்’

ராஜசேகரன் முன்னால் நடந்தார்.

அன்புள்ள ரோகிணி, அம்மா சொன்னது போல செவ்வாய், வெள்ளை எண்ணெய் தேய்த்துக் குளிக்கவில்லையா? முகத்தில் கடிதம் போட்டு இருந்ததே! உஷ்ணத்தால்தான் கடிதம் போட்டு எல்லாம். இனிமேலாவது வாரம் இருந்தால் எண்ணெய் தேய்த்துக் கொள்’ என்று நரேந்திரன் மனதில்.

அதை வந்துவிட்டது.

முன்னால் கவனிக்க முடியாத ஒன்றை நரேந்திரன் இப்போது பார்த்தான். பச்சை பையில் கையில் தொங்கிய பச்சை பையில். இந்த ஆள் பச்சையாய் எல்லா காரணங்களையும் காண்பிப்பதற்கு என்ன விளக்கம்

வைத்திருக்கிறார் என்று கேட்க வேண்டாம் என்று நினைத்துக் கொண்டான்.

அறை நடுவில் சோஃபாவில், அருண் குமார் ஒரு மூலையில் காணாமல் போயிருந்தான். முகம் ரோகினி முகம் போல ரத்தம் இழந்து இருந்தது. பயத்தினால் செத்துக் கொண்டிருந்தான்.

“நீங்கள் அருண் குமார்?”

“நீங்கள் யார், போலீஸ்?”

“போலீஸ் மாதிரிதான். நீங்கள் திடீரென்று இந்தக் கொலையைச் செய்யவில்லை என்றால் என்ன பார்த்தீர்கள் என்று என்ன சொல்லுங்களேன். நான் அந்தக் கொலை புதிருக்கு விடை எங்கே ஒளிந்திருக்கிறேன் என்று தேடிப் பார்க்கிறேன்.”

“கேளுங்கள்” என்றான் அருண் குமார்.

“கூட வந்தது யார்? உங்கள் காதலியா?”

“நிச்சயம் உங்கள் தங்கை இல்லை. அப்பறம் அதைப் பற்றி கவலை?” “சம்மதம் இன்டர்ஸ்ட்தான்” என்றான். வைத்து மறுபடி அவன் தோளில் கிள்ளினான்.

“சார், நான் ஓடிப் போயிருக்கலாம் அப்படிப் போயிருந்தால் எந்தப் போலீஸுமே என்னைத் தேடி வந்து கண்டுபிடிக்க முடியாது. நான் தைரியமாய் வந்து சொல்லியிருக்கிறேன். இன்ன ஆஃபீஸ் என்று அட்ரஸ் சொன்னேன். இன்ன வீடு என்று அட்ரஸ் சொன்னேன். போலீஸ் என்னைக் கேள்வி கேட்கவில்லை. விரும்பினால் நான் பதில் சொல்லத் தயார் என்றேன். இந்த 555 சிகரெட் ஆசாமி என் வீட்டிற்கு போன் செய்து தூக்கி கொண்டிருந்த என் அம்மாவை எழுப்பி நான் இருக்கிறேனா என்று கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டார். ஆஃபீஸிற்கு ஃபோன் செய்து நான் அரை நாள் லீவில் போயிருப்பதை

எனக்கு அவசரமாக ஆயிரம் ரூபாய்கள் இருந்தும் என்னை இங்கே வந்தேன் வைத்திருக்கிறீர்கள். நிறைய ரூபாய்கள் கேள்விகள் கேட்கிறீர்கள். என்ன பதிலைக் கொண்டுக்கிறீர்கள் நீங்கள் கொண்டு வந்தீர்கள்? நான் இந்தக் கொலையைச் செய்திருப்பேன் என்றா?” என்று குரல் எழுப்பினான் அருண் குமார்.

பாக்கெட்டிலிருந்து சிகரெட் கேஸை எடுத்தான். திறந்தான். ஒரு சிகரெட்டைப் பற்ற வைத்து ஆழமாய் உறிஞ்சி, பிறகு திறையப் புகையை மேட்டூர் போலீஸுக்குச் சேகரித்து, பின் மூக்கு மதகுகள் போலீஸையே விட்டான். அவன் நடுக்கம் அடைந்திருந்தது.

மறுபடி நேந்திரனைக் குகைப் புலி போலி முறைத்தான். “நீங்கள் போகலாம்” என்று நேந்திரன். “உங்களுக்கு வேலை இருக்காது நான் உங்களை இதற்கு மேல் ஒரு கைக்குக் கொடுக்கப் போவதில்லை” என்றான்.

நேந்திரன் பக்கம் திரும்பினான்.

“நீன்றைக்கு பாக்ஸ் டிக்கெட் கிழித்த புகை கப்பிடுங்கள்” என்றான்.

தெய்வம் நடுங்கிக் கொண்டே எதிரில் நின்றான். ஒரு வார்த்தை அடட்டினால் வாய்க்குக்கும் பான்ட் நனையும் சாத்தியம். நேரம் வாய் திறைய வெ.பா.புகையிலை. கைகளில் திருத்தி. நீறு நடுவில் சந்தனம். நேரத்திற்கு நடுவில் குங்குமம். நேரத்திற்கு நடுவில் - சே.

அந்தப் பொம்பளை எப்படி வந்துன்னு அந்த சமயபுர மாரியாத்தா சத்தியமா சொல்லு சாமி” என்றான் கேள்வி எதுவும் இல்லாமலேயே.

“நீ காலையில் டிக்கெட் கிழித்தாயா அல்லவா?”

25

“பை, பை” என்றாள் வைத்தியர்.
ராஜசேகரிடம்.

ନିଶ୍ଚୟ - ୩

அந்த அறையில் இரட்டைக் கட்டிலை
ஒரு கட்டில் மீது சூரியன் புரண்ட
பக்கத்துக் கட்டிலில் ரோகிணி புரண்ட
வெயில் இன்னும் அவளைத் தீண்டவில்லை

சுட்டென்று விழிப்புக் கொடுக்கக் கண்களைத் திறக்காமல் பக்கத்து படுக்கையில் கையை நீட்டினாள். காலிப் படுக்கையில் பட்டது. கண் விழித்தாள்.

பாத்தூரில் தண்ணீர் கொட்டுவது
கேட்டு முறுவலித்துக் கொண்டு
படுத்துள்.

ஒரு யுகத்திற்கு பாத்ருமில் தன்
கொட்டும் சத்தம் கேட்டது. குட்டி
வெப்பமாய் அவளைத் தீண்டினான்.

ரோகிணி சஞ்சலத்துடன் எழுந்த
பாத்தூரம் வரை லேசாகத் தள்ளாடிப் போன

தட்டினாள் பதிலில்லை. இன்னொரு
முறை அழுத்தமாய்த் தட்ட கதவு திறந்து
கொண்டது.

ஷவரிலிருந்து நீர் காலித் தண்டை
பார்த்து மிக ஆவலுடன் விழுந்து
டிருந்தது.

ரோகிணி லேசாய் திடுக்கிட்டாள். அந்த அறை மையத்திற்கு வந்தாள் அந்த பார்வையிட்டாள்.

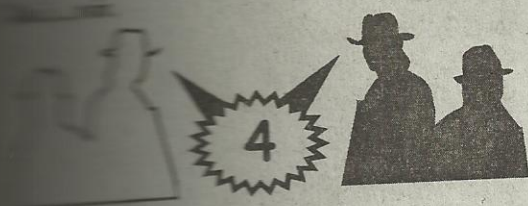
மேஜை மேல் இருக்கும் சிகரெட் பாண
இல்லை.

கட்டிலுக்குக் கீழே எப்போதும் இது
அவன் செருப்புகள்? இல்லை. ஹா
இருந்த சட்டை? கண்ணாடிக்கு அருகில்
இருந்த ஷேவிங் சாதனங்கள்?

நாவல் உலகம்

மேல்கிக்கு முதல் தடவையாய் அந்த
பெயர் முனைத்தது.

இருந்த குட்டி பார்த்திபன்,
எங்கேமா?" என்று மிக ஏக்கமாய்க்

அம்மையால் அமர்ந்து உதைத்தவுடன்,
எக்கே?" என்று கேட்டாள்

...ஒரு காஃபி பாருக்கு..."

“காண்பே அருந்தி.”

“வினாபாடதே நரேன்” என்றாள்
கிணங்கலாய்.

பாருக்கு எதற்குப்
அசட்டு அம்பலு கேள்வி
காஃபி குடிக்கலாம். பேசலாம்”
புல்லட் நிறைய வெள்ளைக்
கொண்டு ஓடியது.

கண்டுபிடித்தாய்?" என்றாள்
காஃபிக் கோப்பையைக் கையில்

தனது பெண்ணுக்கு மார்பு கொஞ்சம்
பிடிபடாதது."

“உன் மூளை, கண்கள், மனது
எல்லாம் அதுதானா?”

அவர் தனியாய் சென்னையில் வேலை
செய்த பொருள் ஈட்டுகிறான். ஈட்டிய
பணத்தை அவர்கள் வீட்டார் தேட்டை
பிடிக்கிறார்கள். அம்மா பேர் என்ன,

கனகம்மாளை? கனகம் என்று எனக்குத் தெரியுமே தவிர... விடுகள், நடுநடுவே
ப்ராஸைத் தெரியும். திருப்பதி... வெளிர் நீல வெளிக்கீழ்
லாட்டில்...”

“ரூட் மாற்றாதே யூ ப்ரூட் ஸ்டாண்டிங். இவர்கள் சொன்னாலும் நான் பொறாமைப்படவில்லை. இறங்கியதும் அந்த வீட்டு மாட்டேன். என்ன செய்தாய் அவளுடன்? தெரிந்த ஒரு பெண் தலை மொட்டை அடித்த தலையை மீட்ட. அப்பேறித் தட்டுவதற்குள் கதவு போட்டுத் தடவிக் கொடுத்தாளா?” ஈரோங்கிரன் ஒரு

“பொறாமைப்பட மாட்டேன் என்று சொன்னால் ‘பா’ வேணும்?” நேர்த்திரன் ஒரு படி போனான். ஒரு படி “சும்மா கேட்டேன்.”

“இன்னொரு பொய் சொல்லிப் பதிலளிப்பது நல்லதல்ல” என்றான் நேரந்திரன். விஷயத்திற்கு வா. அந்த கனகம்மாள் பணம் எடுத்துக் கொண்டு மூக்கில் ஆட்காட்டி விரலைத் தட்டிப் போவதற்கு ஒரு வினாடி முன் நின்றாள். ஒரு எருமை மூத்திரம் அவளுக்கு பத்தாயிரம் ரூபாய் தேவை” என்று மாடியைக் கை

“ஸோ?”

“மீதி ஏதாவது விடை தெரிய வேண்டியிருக்கிறதா?” என்றாள்.
மானால் பீமண்ணபுரத்திற்குத்தான் வேலை செய்யவர்கள்”
வேண்டும்.”

நாற்காலியைப் பின்னுக்குத் தள்ளிவிட்டு நேரேநதிரன் எழுந்தான். சர சர வென்று நடந்தது. “பெண்டலியாவிலா?”, நாற்காலி தரையுடன் கோபித்தது.

நாற்காலி தரையுடன் கோபித்தது.

“பில்லுக்குப் பணத்தை வை. இப்போது” என்றான். ‘அட இங்க பாருய்யா’
யென்றால் துரத்தி வந்து சட்டைக் காணவில்லை. வந்த தெய்வம். என மனதில்
பிடிப்பார்கள்.”

பில்லு இன்னும் ஆஃபீஸிலிருந்து

பீமண்ணபுரம். முதல் தெரு.

அந்த வீட்டிற்கு அருகில் வந்து போடுவதற்குள் நரேந்திரன் சட்டென அதுதான் விசாரித்துப் போக குறுக்கில் மூக்கு நீட்டிய ஒரு எருமை மூலம் நரேந்திரன் சமாளிக்க வேண்டி இருந்தது. தான் என்ன செய்ய வேண்டும்? எங்கே போயிருப்பான்? லிட்டர் எண்ணெயுடன் ஒரு புது மாயிஸ்டைசர் போயிருப்பான்? ரோஸ் சின்னாளப்பட்டி கட்டிடம் தெரியவில்லையே. சினிமாவிற்குப் பெண்டாட்டியுடன் ஏறக்குறைய இரண்டரை மைல் போகினி என்னைக் கூப்பிடுவான். கலந்து நடந்து பைக்கில் மோதப் பார்த்தான்.

நாவல் உலகம்

வீடுகள், நடுநடுவே
தெரு விளக்கின்
வெளிர் நீல வெளிச்சத்தில்
தூக்கிய பாவாடையுடன்
இவர்கள்
அந்த வீட்டு
ஒரு பெண் தலை
தட்டுவதற்குள் கதவு
எட்டிப்
நேரந்திரன் ஒரு
படி

“பொருத்திணி?” என்றான் நரேந்திரன்.

மூக்கில் ஆட்காட்டி விரலைத்
ஒரு எருமை மூத்திரம்
பார்த்தாள்.

"செவ்வாழை" என்று மாடியைக் கை

யார்?" என்றாள்.

வேலை செய்பவர்கள்”
சட்டென்று ஒரு பொய்யை

“...பாவினா?”

...வந்த தெய்வம். என மனதில்

இன்னும் ஆஃபீஸிலிருந்து

இன்றைக்கும் ஆஃப்ஸிற்கே
அதுதான் விசாரித்துப் போக
என்றான் நேரந்திரன்.

“...எப்படி? எங்கே போயிருப்பாள்?”

“...பொய் பொய்யா?”

தேரியவில்லையே. சினிமாவிிற்குப்
பொதிணி என்னைக் கூப்பிடுவாள்.

29

ஒருவேளை மோகனுடன் ஏதாவது பார்வையிட்டால் பார்த்த போதெல்லாம். உள்ளே வைத்திருக்கிறதோ என்னவோ?”

“மோகன்?” என்றான் நரேந்திரன். “அவன் கல்பாணத்திற்காக வேண்டிக் வைஜயந்தி சற்று ஆச்சரியப்பட்டு நரேந்திரன் வரவேண்டி வருங்கள். ரோகினி வந்த பக்கம் திரும்பிப் பார்த்த அதே விஷயம். இப்போது போகலாம்.”

நரேந்திரனும் அவளைப் பார்த்தான். அவள் ஒரு மறை கழன்ற கேஸ்” முகத்திலும் வியப்பு.

“அவளைக் கட்டிக் கொண்டு வர சாவி இருந்தால் கொடுங்கள். போகிறவன் என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறாள். வெயிட் பண்ணுகிறோம்.”

தான்” இதைச் சொல்வதற்குள் அந்தப் பெண் தெரியாதவர்களிடம் சாவி மிகவும் வெட்கப்பட்டாள்.

“உங்களுக்கு விஷயம் தெரியுமா? அந்தப் பெண். “உன் பெயர் என்ன?” என்று என்றாள்.

“தெரியாதே” என்றான் நரேந்திரன். “அவள் யார்? என்ன வேலையில் இருக்கிறாள்? ஒரு வேளை கெட்க வேண்டும். மந்தாகினியா, தோஸ்தாகவே இருந்தால் என்ன வைஜயந்தி?”

“ஆம், ஆம்” என்று வைஜயந்தி. “இப்போது முன் பின் ஆமோதித்து, கதவுப் பெண்ணின் முகத்தைப் பார்த்து. நான் ரோகினியுடன் ஆவலுடன் பார்த்தாள்.

“நான் அவரை இங்கே வைத்து. நான் அவள் ஆஃபீஸ் டெலிஃபோன் முறைதான் பார்த்திருக்கிறேன். கொஞ்சம் நேரம். ரோகினி என்னைப் பற்றி வழுக்கை. ஆனால் முகம் நன்றாத்தான். சொல்லியிருப்பாளே! நான் இருந்தது. பென்ஸில் கோடு மீசை. சிந்தனை. திறைய ஜோக்ஸ் சொல்லி பல் வரிசை அழகாய் இருக்கும். கொஞ்சம் நேரம். ரோகினி என்னைப் பற்றி பெண் மாதிரித் தெரியும் முகம். சாவி இருக்கிறதா என்று ஹாண்டில் வாட்ச் அணிந்து வாங்கி. அம்மா திட்டுவாள் என்று எந்நேரமும் சூயிங்கம் மென்று கொண்டு. கொஞ்சம் நேரம். ரோகினி என்னைப் பற்றி

அந்தப் பெண் தானும் மோகனைப் பார்த்தால். வைஜயந்தியா? ரோகினி கணவனாக வரித்து விட்டவன். மந்தாகினியா? வைஜயந்தி இருக்கிறதா என்று பாரக் சொல்லிக் கொண்டிருக்க, வைஜயந்தி. சாவி இருக்கிறதா என்று பாரக் நறுக்கென்று நரேந்திரனைக் கிள்ளினாள்.

“சூயிங்கம் மெல்வாரா? எந்நேரமும். “சீட்டுக்கடியில் வெயிட் பண்ணுகிறதே!” என்று ராகினி உள்ளே என்றான் நரேந்திரன். சீட்டுக்கடியில் வெயிட் பண்ணுகிறதே! கட்டை விரலைத் தூக்கி சிவப்பு ப்பிள்கம்.

போன வேகத்தில் ராகினி திரும்பி வந்தாள். ரஜினி, கமல், அவள் ஆட்காட்டி விரலில் ஒரு திரும்பு வந்தாள். அவள் வளையம் பூமி போல் சுற்றியது. அதன் போல் ராகினியின் போட்டோக்கள். 1865ஆம் வருடத்திய சாவி உபகிரகம் போல் போடாத போட்டோக்கள். எல்லா சுற்றிக் கொண்டிருந்தது.

“இந்தாருங்கள். மேலே போய்த் திரும்பி வந்தாள். இடுப்பு, உட்காருங்கள். ரோகினி வந்தவுடன் மேலே போய்த் திரும்பி வந்தாள். அனுப்புகிறேன்.

ரோகினி வந்தவுடன்.

நரேந்திரன் அந்த வீட்டின் பக்கவாட்டில் சிதிலமாய் மேலேறிய படிகளில் பாய்ந்து ஏறினான். படிகள் ‘இன்றைக்கு விழுந்து விடுவேன்’ என்று இருநூறு ஆண்டுகளாய் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்களெனப்பட்டது அவனுக்கு.

கதவில் தொங்கிய பூட்டு மூன்று வந்து குழந்தையின் அரசிலைபோல், நரேந்திரன் அந்தச் சாவி அனாவசியம். திறந்தான். உட்கார்ந்து நுழைந்தான். கும்மென்று வாடை வெளவாடை.

கதவுக்குப் பக்கத்தில் சுவரில் கவரப்பட்டவி ஸ்விட்சைக் கண்டுபிடித்து விளக்கை போட்டான். ஓரத்தில் ஒரு கட்டில். பக்கத்தில் மேஜை நாற்காலி. லாட்ஜ் ரூம் போல் இருந்தது. கொடியில் வரிசையாக வெளவால்கள். நைலான், நைலான் புடவைகள். உள் பாவாடைகள். மேஜைமீது ஒரு கேர்ட்பீப் பாக்ஸ். ஜன்னலுக்கு மேல் கண்ணாடி தொங்க, கண்ணாடியில் தெரிந்த நரேந்திரன் கண்ணடித்தான். ஜன்னலில் வெளியே ஒரு மொட்டை மாடி. மொட்டை மாடியில் வெய்யிலுக்காகப் போட்டிருந்த வற்றலை ஒரு வெள்ளைப் பூனை போய் பிடித்தது.

நரேந்திரன் அந்த அறையின் எதிர்புறம் மிச்சங்களைப் பார்க்க, ஓரத்தில் ஒரு அவனை இழுத்தது போனான்.

நாவல் உலகம்

35

யானால் உனக்கு எத்தனை வெள்ளைகள் அவள் தேடி வந்த வந்திருக்கிறது?” பார்த்தாள். அந்தக்

“உளறாதே. அவள் ஆன்மீகத்தில் ஒரு பிள்ளையார் பெண். வசீகரமான பெண்.

“நீ மிக வசீகரமானவள் வைத்துக் கொண்டு உலகம் ரட்சித்தார். என்றான். புறப்பட்டு முன் அந்தக் கதையை விட வெற்றி கண்ட பக்தன் சட்டைப் பையில் போட்டுக் கொண்டான். திரைவேற்ற ஒரு தேங்காயைக் வெளியில் வந்து சாதுப் பிள்ளைகள் போட்டுத் தலைக்கு மேல் தூக்கி பூட்டினார்கள். கீழே இறங்கினார்கள்.

“ராகினி” என்றான் வைத்துக் கொண்டு அந்தேந்தோ ஓடி வந்த டிராயர் ஜன்னலைத் திறந்து.

“புறப்பட்டு விட்டீர்களா?” என்றான் இறங்கினான். ராகினி. சரியாக மூடப்படாத தாண்டி அவள் அதைப் பார்த்துவிட்டுப் பரிதாபப் நரேந்திரனுக்கு உடம்பில் குடிபெயர்ந்தது நுழைந்தாள். கொண்டிருந்தது.

“எங்களுக்கு டயம் ஆகிறது. தண்ணீர் கொண்டு வந்திருக்கிறீர்கள். ஆஃபீஸில் பார்த்துக் கொள்கிறோம். வந்து கொண்டு வந்திருக்கிறீர்கள். வைஜயந்தி வந்து போனாள் என்று சொன்னாள்.

“ம். காலையில் ரோகினி ஆஃபீஸில் வந்தாள். கிளம்பிக் கொண்டிருக்கும்போது அவள் கழுத்தில் ஒரு ஒற்றைச் லெட்டரை வாசலிலேயே நின்று வைத்துக் கொண்டு வந்தாள். விட்டு, அப்படியே எடுத்துக் கொண்டு வந்தாள். “என்ன நடந்தேனே?” அவசரமாகப் போனாள். அதனால் அவள் பதில் சொல்லாமல் ஐந்து எங்கேயாவது போனாளோ என்னவோ நடந்தது. என்றான் ராகினி. குரலில் ஒரு ஐம்பது வருஷ கடைசிப் பணமா?” அம்மாவின் கவலையுடன்.

“இருக்கும்” என்றான் வைஜயந்தி. “என்ன செய்யப் புல்லட் அதற்குள் உறுமத் தொடங்கினாள்.” இருந்தது.

ரீல் - 4

ரோகினி சாலையைக் கடந்து அந்தக் கதையைப் பார்த்துக் கொண்டே. சின்ன சந்திற்குள் நுழைந்தாள்.

ஒரு வீடு, ஒரு மோட்டார் காரு இருக்கிறது. “என்னவோ அழகான உடம்பு! எவ்வளவு களாஸ் வெஜிடேரியன் ஹோட்டல்.” என்றான் லேசான நாவல் உலகம்

“அதனால் என்ன?”

“இந்த உடம்பு இதைத் தாங்குமா என்று பார்க்கிறேன். ஏற்கெனவே நாளாகிவிட்டது.”

“என் உயிர் போனால் கூடப் பரவாயில்லை. செய்யுங்கள்.”

“எவ்வளவு அழகான உடம்பு. எவ்வளவு அழகான வளைவுகள்!” என்றாள் நாள் மறுபடியும். “நான் சொல்வதை நீ கேட்பாயா?” என்றாள் தொடர்ந்து.

“நீங்கள் அதை முதலில் செய்யுங்கள். அப்புறம் ஓடாகத் தேயச் சொன்னாலும் தேய்கிறேன்.”

“நீ சுகமாக இருக்கத்தான். வா வந்து படு” என்றாள் நாள்.

ரோகிணி மிகச் சீராக நடந்து சென்று அந்தக் கட்டிலில் ஏறிப்படுத்தாள். நாள் ஆயத்தங்களைத் தொடங்கினாள்.

வயிற்றில் இருந்த குட்டி பார்த்திபன், கொஞ்ச நேரத்தில் பிள்ளையார் முன் உடைபட்ட சிதறுகாய் போல் ஆகப் போகிறோம் என்பது தெரியாமல் உற்காசமாக நீச்சலடித்தான்.

வைஜயந்தியை அவள் வீட்டருகில் விட்டுவிட்டு ‘குடநைட்’ உதிர்த்துவிட்டு ஒரு சிகரெட்டை உதட்டில் பொருத்திப் பற்ற வைத்தான் நரேந்திரன்.

ஆழமாக உள்ளே இழுத்தான்.

“கம்ப்யூட்டர் போல் மூளை சின்னச் சின்ன வாக்கியங்களாய் அசைபோட்டது.

நாவல் உலகம்

38

முதலில் ரோகிணி.

அவள் மார்பில் பூத்திருந்த அந்தக் கடிதம் ஜொ.

வருண பகவான் எழுதிய கடிதம் வருண பகவான் யார்? ஏதோ காலேஜ் பெயர். அந்த காலேஜ் போஸ்ட் ஆஃபீஸிலிருந்து போஸ்ட் ஆகியிருக்கிறது என்றால் வருண பகவான் காலேஜ்-பையனாய், பியூனாய், புரொஃபசராய் இருக்கலாம்.

அந்த வருண பகவானைத் தட்டினால் ரோகிணியைப் பற்றி மேல் விவரங்கள் ஏதாவது கிடைக்கலாம்.

அப்புறம் தியேட்டருக்கு அழைத்த ‘எம்’மின் கடிதம்.

ராகிணி சொன்ன போஸ்டாலியா. ‘காலையில் நிறைய வேலைகள் காத்திருக்கின்றன’ என்று கவிதை வரிபோல் சொற்களை அமைத்துப் பார்த்தான்.

வண்டியைக் கிளப்பினான். தட தடவென்று சாலையை அதிரடித்து வண்டி.

மெல்ல கியர் போட்டுப் புறப்பட்டபோது சந்திலிருந்து ஒரு சைக்கிள் திடீர் என்று வழிமறிக்க நரேந்திரன் ப்ரேக்கை அழுத்தியும் கூட - டூலேட்!

புல்லட் அந்த சைக்கிள் லேசாய்த் தொட்டது. சைக்கிள் கீழே சரிய ஓட்டி வந்தவன் நரேந்திரன் மேல் சரிந்தான்.

நரேந்திரன் ஸைட் ஸ்டாண்டைத் தட்டிவிட்டு வண்டியிலிருந்து இறங்கினான். தன் மேல் சரிந்தவனைத் தாங்கினான்.

“ஸாரி ஸார். நான் தான் கவனிக்காமல்” என்று இழுத்தான் அவன்.

“இட்ஸ் ஆல்ரைட்” என்றான் நரேந்திரன். சட்டையைத் தட்டிவிட்டுக் கொண்டு. நாவல் உலகம்

39

சிகரெட் கையிலிருந்து எப்போதோ
எகிறிப் போயிருந்தது.

“வெரி ஸாரி ஸார்” என்றான் சைக்கி
ளோட்டி மறுபடியும். அவன் ஸாரி கேட்ட
தோரணையில் அவன் தலையுடன் அவன்
வழுக்கையும் சேர்ந்து அசைந்ததைப் பார்க்க
நேரந்திரனுக்குப் பாவமாய் இருந்தது.

நேரந்திரன் பெருந்தன்மையாய்த்
தலையை ஆட்டினான்.

சைக்கிளோட்டி பெடலை மிதித்துக்
கொண்டு போன திசையையே பார்த்துக்
கொண்டிருந்தான்.

அவன் வழுக்கைப் பார்வையிலிருந்து
மறைந்ததும், ‘என்ன இருக்கிறது. இந்த பப்பிள்
கம்மில். இப்படி ஊரெல்லாம் அசை
போடுகிறதே’ என்று நினைத்துக் கொண்டான்.

சிகரெட், சிகரெட் என்று அதற்குள்
நுரையீரல் ஞாபகப்படுத்த நேரந்திரன்
சட்டைப் பாக்கெட்டில் கையை விட்டான்.
உடனே பையில் இருந்த கட்டு விரியனைத்
தீண்டிய மாதிரி உணர்ந்து உருவிக்
கொண்டான்.

பான்ட் பாக்கெட்டைத் துழாவினான்.
இல்லை.

எங்கே அந்த கடிதங்கள்?

ரோகிணி அறையில் சட்டைப் பாக்
கெட்டில் வைத்த நினைவு இருக்கிறது.

இப்போது திடீரென்று காணவில்லை
என்றால்...

திடீரென்று அந்த சைக்கிள் ஓட்டியின்
ஞாபகம் வந்தது.

ராகினி என்ன சொன்னாள்?

“எந்நேரமும் சூயிங்கள் மென்று
கொண்டு என்றா?

முட்டாள்களுக்கு என்று ஒரு மிஸ்டர்
யூனியர்ஸ் பட்டம் கொடுத்தால் போட்டி, கீட்டி
இல்லாமல் தான் ஜெயித்து விடலாம் என்று
தோன்றியது நேரந்திரனுக்கு.

மறுநாள் சூரிய உதயமாகி நான்கு மணி
நேரங்கள் நழுவிய பின்னால் நேரந்திரன்
ராம்தாஸ் அறையில் இருந்தான். ராம்தாஸ்
இன்னும் வரவில்லை. வைஜயந்தி
வந்திருந்தாள்.

“வாட் ஹாப்பண்ட் நேரன்? ஒரு இரவில்
நீ பத்து வயது கூடியிருக்கிறாய்?”

“ஆம்” என்றான்.

“ஏன்?”

“ஒரு தப்பு நடந்து விட்டது.”

“என்ன தப்பு?”

“ரோகிணி அறையிலிருந்து எடுத்தோ
மல்லவா கடிதங்கள்?”

“ஆம்.”

“அவற்றை யாரோ சூறையாடி
விட்டார்கள்.”

“நிஜமாகவா?”

“பொய்யாகவா? இருந்தாலும் பரவா
யில்லை. ஐயாவுக்கு விஷயங்கள் இங்கே
ஸ்டோர் ஆகின்றன.”

“என்ன விஷயங்கள்?”

“உதாரணமாக, ரோகிணியின் அம்மா
பெயர் கனகம்மாள். ஊர் மேல்பட்டாம்பட்டி.
அப்புறம் அந்த வருண பகவான் ஒரு காலேஜ்
ஸ்டூடண்ட். அல்லது ப்யூன் அல்லது
புரொஃபசர். அந்த எம் மின் கடிதம். எல்லாம்
வரிக்கு வரி நினைவில் இருக்கிறது.
இருந்தாலும் ‘எடுத்துக் கொண்டு போ’ என்று
சொல்கிற மாதிரி மார்பைத் துருத்திக் கொண்டு
வண்டி ஓட்டினது தப்புதான்.

“இந்த மாதிரி நீ கோட்டை விடுவாய் என்று எனக்குத் தெரியும் நரேன். இங்கே பார்.”

நரேந்திரன் நிமிர்ந்து பார்த்தான்.

வைஜயந்தி கைப்பையிலிருந்து அலாவுதீன் விளக்கைத் தேய்த்த மாதிரி இரண்டு கடிதங்களை எடுத்தாள்.

“என்ன அவை?”

“நான் உன்னிடம் பிக்பாக்கெட் அடித்தது. வருண பகவானின் இன்னொரு லெட்டர். நேற்று என்னைப் படிக்க விடவில்லை யல்லவா? என்ன இருக்கிறது என்று பார்ப்பதற்காகவே நான் அடித்தேன்?”

நரேந்திரன் அதைப் பிடுங்கினான்.

“அந்த மிஸ்டர் ‘எம்’ எழுதியது?”

“அது என் கைக்கு வரவில்லை.”

“அது போனது போனதுதான்.”

“ஆம். ஆனால் இதோ இதைப் பார்” என்று ஒரு கையலகத்திற்கும் கொஞ்சம் பெரிதான, பழுப்பான, மடித்தால் உடைந்து விடுகிற சாத்தியங்களுடன் இருந்த பேப்பர் ஒன்றை நீட்டினாள்.

“இதை எங்கே அடித்தாய்?”

“ரோகினியின் சூட்கேஸில். நீ புடவைகளைப் பார்த்து மயங்கிக் கோட்டை விட்ட பேப்பர். அதே சூட்கேஸில் இருந்தது.”

நரேந்திரன் அசுவாரஸ்யமாக அதைப் பார்த்தான்.

“ஏதோ லாட்ஜ் ரசீது! ஆறாவது வருஷத்திற்கு முன்னால் இந்த சென்னையில் விலைவாசியைப் பற்றி ஓரளவு தெரிந்து கொள்ளலாம்” என்றான் நரேந்திரன்.

“அதை ரோகினி இவ்வளவு ஜாக்கிரதையாக வைத்திருப்பானேன்? சும்மா வேடிக்கை பார்க்கவா?”

தாவல் உலகம்

42

“தூக்கிப்போடு வைஜயந்தி. உன் அமெச்சூர் புத்தியை இதில் நுழைக்காதே. நான் ஏதோ முக்கியமான விஷயம் போய் விட்டதே என்று அல்லாடுகிறேன்! நீ என்னவோ துடைக்கிற பேப்பரையெல்லாம் நீட்டுகிறாய்” என்று விசிறியடித்தான் நரேந்திரன்.

வைஜயந்தி முகம் களங்க நிலாவாய் மாறிப் போனது.

அந்த ரசீதைக் கீழேயிருந்து பொறுக்கிக் கொண்டாள்.

“அதையே நினைக்காதே. ஏக்கத்தில் உடம்பில் பசலை வந்துவிடப் போகிறது. போஸ்டாலியாவைத் தேடு. அங்கே போய் ரோகினியைப் பற்றிய மேல் விவரங்களுடன் வந்து சேர். நான் அந்த காலேஜிற்குப் போய் வருண பகவானைப் பார்த்துவிட்டு வருகிறேன்! இன்றைக்கு ஸோலோவாகத்தான் வாசிக்க வேண்டும். பிற்பகல் சரியாக ஒரு மணிக்கு டிரைவ் இன் வா. மரங்களுக்குக் கீழே காக்காய் எச்சம் படாமல் உட்கார். நான் வருகிறேன்” என்றான்.

போருக்குப் புறப்படும் வீரனைப் போலக் கிளம்பி புல்லட்டில் ஆரோகணித்தான். சீறினான். பாய்ந்தான்.

வைஜயந்தி கண்களில் நிறையக் கண்ணீருடன் டெலிபோன் டைரக்டரியைத் தேடினாள்.

மதியம் ஒரு மணிக்கு ட்ரைவ்-இன்.

தாவல் உலகம்

43

நிறைய கார்கள் ட்ரே ஏந்திய வெய்ட்டர் களுக்காகக் காத்திருக்க. வைஜயந்தி நரேந்திரனுக்காகக் காத்திருந்தாள்.

இரண்டு பேர்... காதலர்களாய்த்தான் இருக்க வேண்டும் - இணைந்து கடந்தார்கள்.

ஏக்கப் பெருமூச்சு விட்டதில் வைஜயந்தியின் புடவைத் தலைப்பு நழுவினது.

சீர்ப்படுத்திக் கொள்ள முனைவதற்குள் பார்த்துக் கடந்த இருவிழிகள் விரிந்தன.

வாய் விசில் அடித்தது.

அவனைத் திட்டலாமா என்று யோசிப்பதற்குள் புல்லட் அவனை நெருங்கி நின்றது.

நரேந்திரன் இறங்கினான்.

“என்ன ஆயிற்று என்றால்...” என்று வைஜயந்தி வாய் திறக்க, நரேந்திரன் உதட்டில் விரல் வைத்தான்.

“பேசாதே. எனக்குக் கொலைப்பசி. விட்டால் உன்னையே விழுங்கிவிடுவேன். வா. உள்ளே போய் ஏதாவது கொறித்துக் கொண்டே பேசுவோம்.” என்றான்.

மேஜை தேடி, அலுத்து, கடைசியில் கிடைத்து, அமர்ந்து, சர்வர் வந்து இட்லி, ஆனியன் ரவா, பரோட்டா, மசாலா, சாதா என்று மூன்று வருடங்களாக ஒப்பித்ததை ஒப்பிக்க, நரேந்திரன் மசாலா தோசைக்கு ஆர்டர் செய்து, ஒரு டம்ளர் குளிர் நீரை ஒரே மடக்கில் குடித்தான்.

“சொல்லு” என்றான்.

“போஸ்டாலியா என்று ஒரு கம்பெனி சென்னையில் இல்லை. பத்து மைல் சுற்று வட்டாரத்தில் இல்லை.”

“எதிர்பார்த்தேன். வருண பகவானைப் பார்த்துப் பேசினவுடனேயே போஸ்டாலியா நாவல் உலகம்

உடான் ஸாகத்தானிருக்கும் என்று புரிந்து விட்டது.”

“வருணபகவான் கிடைத்தானா?”

“ம். காலேஜில் மூன்றாவது வருஷம் படிக்கிற பையன். கவிதை எழுதி, பத்திரிகை யெல்லாம் வருண பகவான் என்கிற புனை பெயரில் தொட்டிருக்கிறான். அதனால் காலேஜில் மிகச் சலபமாக அந்தப் பெயர் தெரிந்து விட்டது. பையன் பூச்சி. அவன் ரோகினியைக் கொன்றிருப்பான் என்று தோன்றவில்லை. அந்த நேரத்தில் அவன் பரீட்சை ஹாலில் களைத்துக் கொண்டிருந் திருக்கிறான். ஸோ, நோ சான்ஸ். ஆனா ரோகினியைப் பற்றி ஒரு விவரம் கிடைத்திருக்கிறது.”

“என்னவென்று?”

“ரோகினி ஒரு மாதிரி.”

“ஒரு மாதிரி என்றால்?”

“அவள் வீட்டு வாசலில் சிகப்பு விளக்கு எரியும். அவ்வளவுதான் தெரிந்தது. ஸோ. அவள் முன்னால் எப்படி இருந்தாள், யார் யார் அவளுடன் பழகினார்கள். எப்படித் தொழிலுக்கு வந்தாள் எல்லாம் இந்த சிக்-ஷாக் புதிரில் தெரிய வேண்டாம். மேல்பட்டாம் பட்டிக்கு ஜான்சுந்தரை அனுப்பியிருக்கிறேன். அங்கே இருந்து ஏதாவது ஒரு நூல் முனையைக் கொண்டு வந்தாலும் கொண்டு வருவான் ஜான்சுந்தர். கனகம்மாளைப் புரட்டி எடுத்தாவது விஷயத்தைக் கக்கச் செய்வான் பார்க்கலாம். இந்த கேஸ் என்னைத் துரத்தி துரத்தி அடிக்கிறது. மசால் தோசை நன்றாக இருக்கிறது. இன்னொன்றுக்கு ஆர்டர் பண்ணவா?”

“எனக்கு வேண்டாம். இப்போது என்ன செய்வது நரேன்?” என்றாள்.

நாவல் உலகம்

“இரு யோசிக்கலாம். ஜான்சுந்தர் ஏதாவது கொண்டு வருவானா என்று பார்க்கலாம்.”

“நரேன், நாம் ஒரு விஷயத்தைத் தவற விட்டுவிட்டோம். நௌ ஐ காட் இட்” என்ற பரபரப்பாய் வைஜயந்தி விரல்களை உதற, தோசை மசாலா விரலில் இருந்த தெறித்து நரேந்திரன் நாக்கில் பட்டது.

“என்ன வைஜு?” என்றான் நரேந்திரன்.

“எம் என்ன எழுதியிருந்தான்? தியேட்ட ருக்கு வா, எந்த தியேட்டர்? நோ ஆன்ஸர், எந்த தியேட்டர் என்ற குறிப்பில்லாமல் நம் அபாக்யவதி எப்படி சரியாய் மூன்லைட் தியேட்டருக்குப் போய் உயிரை விட்டான்?”

சிக், சிக் சிக் என்று பல்லி சூள் கொட்டிவிட்டது.

நரேந்திரன் விண்டு எடுத்த மசால் தோசையை அப்படியே தட்டில் போட்டு விட்டு வைஜயந்தியின் கையைப் பற்றிக் குலுக்கினான்.

“எக்ஸாட்லி. பட்சி வேறெங்கேயும் இல்லை. தியேட்டரில்தான் இருக்கிறது. இனி வரப்போகும் கேள்விகளுக்குப் பதில் தேவய்யாவிடம் தான் இருக்கிறது.”

“அவன் யாரோ கிழங்களை விட்டேன் என்று சமயபுர ஆத்தா சத்தியம் செய்கிறானே நரேன்?”

“இரண்டு உதை தின்றால் சத்தியம் அசத்தியம் ஆகிவிடும் வா” ஏறக்குறைய ஓடிக் கொண்டே சொன்னான் நரேந்திரன்.

“வெல்கம், நரேந்திரன், வெல்கம்” என்று ராஜசேகர் அவனை வரவேற்றார்.

“ஏதாவது தெரிந்ததா? போலீஸ் வந்து பாக்கைஸ் ஸீல் பண்ணி விட்டுப் போயிருக்கிறது. நிறைய பவுடர் எல்லாம் அடித்து, ஸ்டாம்பை எல்லாம் விசாரித்தார்கள்.

நாவல் உலகம்

“எல்லாரையும் விசாரித்தார்களா?” நரேந்திரன் நாற்காலியை இழுத்தப் போட்டுக் கொண்டான்.

ராஜசேகர் இடது உள்ளங்கையில் ஒரு தடவை சாம்பலைத் தட்டினார்.

“எல்லோரையும்தான்”

“உங்கள் தியேட்டரில் வேலை செய்பவர்கள் யார், யார் என்ற விவரம் தெரிய வேண்டும் எனக்கு.”

“இதோ” என்றார் ராஜசேகர், பஸ்ஸரை அழுத்தினார். காஃபி சொன்னார்.

“நான் இந்த மாதிரி தங்களிடம் லிஸ்ட் கேட்ட விஷயம் யாருக்கும் தெரிய வேண்டாம். முக்கியமாய் தேவய்யாவிற்கு.”

“சரி” என்றார் ராஜசேகர் குழப்பமான முகத்துடன், வெளியில் போனார்.

மேலே தொங்கும் சாண்டலியர் இன்னும் பச்சை கலரில் தான் இருக்கிறதா என்று அண்ணாந்து பார்ப்பதற்குள் திரும்பினார். லிஸ்ட்டை நீட்டினார்.

நரசம்மா.

தேவய்யா.

சதாசிவம்.

மோகனரங்கம்.

மேரி ஜான்.

வரிசையாய்ப் பெயர்கள் போரில் வீர மரணம் அடைந்தோர் பட்டியல் போல் நீள, அதில் பெண்கள் அப்புறம் பார்க்கலாம் என்று ஒதுக்கிவிட்டான். டாய்லெட் அலம்புகிற வர்கள், கவுன்ட்டரில் டிக்கெட் கொடுக்கிறவர்கள் என்று இரண்டு ஜாதியாய்ப் பிரித்து அவர்களையும் தள்ளி வைத்தான்.

“கேட்டில் டிக்கெட் கிழித்து உள்ளே அனுப்புகிறவர்களை மட்டும் கூப்பிடுங்கள். முக்கியமாக இந்த மோகனரங்கனை.”

நாவல் உலகம்

மோகனரங்கனுக்குக் கிட்டத்தட்ட அறுபது வயதிருக்கும். முகமெல்லாம் சுருக்கம் விழுந்து, சுருக்கம் விழாத இடத்தில் தாடி வளர்ந்து, பூத மூக்குக் கண்ணாடி போட்டிருந்தும் அதற்கு மேல் உள்ளங் கையைக் குறுக்கு வாட்டில் வைத்து நரேந்திரனையும் ராஜசேகரையும் மாறி மாறிப் பார்த்தார்.

பின்னந்தலையில் மட்டும் மயிர் அந்தக் காதிலிருந்து இந்தக் காதிற்குத் தொங்கும் பாலமாய் அமைந்திருந்தது.

“என்ன ஐயா, கூப்பிட்டீர்களா?” என்றான் மூச்சிரைத்தது.

“இல்லையே” என்றான் நரேந்திரன் அவசர அவசரமாக.

“போய் ரெஸ்ட் எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். விழுந்து வைத்துவிடப் போகிறீர்கள்” என்றான்.

அடுத்தது, மீண்டும் தேவய்யா.

உள்ளே வந்த அவனை சந்தேக அம்புகளுடன் பார்த்தான் நரேந்திரன்.

“தேவய்யா, பொய் சொல்லக் கூடாது. நீ அந்த வயதானவர்களை உள்ளவிட்ட பின்னால் வேறு யாரையும் விடவில்லையா?”

“இல்ல சாமி, இல்ல. நான்தான் கீழ் போய்ட்டேனே. அந்தப் பாடாவதி மங்காத்தா ஆட. இந்தக் கெழங்க ரெண்டும் எப்பப் போச்சுன்னு கூடத் தெரியாது எனக்கு.”

“கீழே போகிறவர்கள் லிஃப்ட் வழியாகத்தானே போவார்கள்?”

“கீழ் போறவங்களுக்கு லிஃப்ட் இல்லை. நடந்துதான் போயிருக்கணும்.”

“அப்படியானால் கீழ் ஃப்ளோரில் தியேட்டர் ஆசாமிகள் யாராவது இருக்கிறார்களா?”

நாவல் உலகம்

48

“டிக்டெட் கிழக்கிற எடுத்துல சதாசிவம் இருக்கானே அவனைக் கேட்டாத் தெரியும்.”

“கூபிடுங்கள் அந்த ‘சதாசிவத்தை’ என்றான் நரேந்திரன்.

சதாசிவம் ஒரு ஸ்டெப் கட்டிங் புள்ளி. முடி தலை நிறையச் சட்டி மாதிரி கவிழ்ந்து கொஞ்சம் முன் நெற்றியில் புரண்டு ‘கண்களை மறைக்கவா?’ என்று கேட்டது. முகத்தில் வழிந்த பாலை ஒரு பாத்திரத்தில் பிடிக்கலாம்.

“என்ன சார்?”

கேள்வியில் மூன்று சார் இருந்தது.

“உனக்கு பாக்ஸில் நடந்த விஷயம்?”

“தெரியும் சார். அந்தப் பொண்ணு இவ்ளோ சின்ன வயசில போயிருக்க வேணாம்.”

“போகவில்லை. போயிருக்க வைத்து விட்டார்கள். என் கேள்வி அது அல்ல! பாக்ஸில் காலைக் காட்சிக்கு வந்த வயதான தம்பதிகள் எப்போது போனார்கள்? அந்தப் பெண் எப்போது வந்தாள்?”

“போலீஸ்காரங்க கிட்டயே நான் சொல்லிட்டேன் சார்.”

“என்ன? என்ன சொன்னாய்?”

“தெரியாதுன்னு நான் பார்த்தாத்தான் சார் சொல்ல முடியும். ஷோ ஆரம்பிச்சு அரை மணி நேரம் இருப்போம். அப்புறம் அப்படி இப்படின்னு எங்கயாவது போய் அரட்டை அடிச்சிட்டிருப்போம்.”

“அன்றைக்கு நீ எங்கே போயிருந்தாய்?”

“கீழ். எதிரில ஒரு காப்பிக்கடை இருக்குது. அங்கதான் நம்ப எக்ஸ்போர்ட்

நாவல் உலகம்

49

கம்பெனி தோஸ்துங்கல்லாம் வருவாங்க.
அவங்க கூடதான் வாயாடிக்கிட்டிருந்தேன்.”

நரேந்திரன் மறுபடியும் ஒரு செத்த
சுவரில் வந்து மோதிக் கொண்டான்.

“சரி, நீ போ” என்றான் ஏமாற்றத்துடன்.

ரீல் - 5

ரோகிணி அறையில் காத்திருந்தாள்.

டொக். டொக். டொக்.

திறந்தாள்.

“வாருங்கள்” என்றாள் வந்தவனைப்
பார்த்து.

“இன்றைக்கு உனக்காக மூன்று விஷயம்
புதிதாய்க் கொண்டு வந்திருக்கிறேன்
ரோகிணி” என்றான்.

“என்ன மோகன்?”

“ஒரு தோடு, நீ நீண்ட நாட்களாய்க்
கேட்டது. ஒரு புடவை உன்னுடைய பிறந்த
நாளுக்காக, ஒரு புது கஸ்டம்ர்.”

“முதல் இரண்டு சரி, மூன்றாவது
வேண்டாமே.”

“ஏன் ரோகிணி? பசையுள்ள பார்ட்டி.”

“நீங்கள் இருக்கும்போது?”

“பரவாயில்லை. என் சிநேகிதன் தான்”

“என் மேல் அப்படியென்ன மோகம்
மோகன்?”

“நீ என் தேன், பால், சர்க்கரை இன்னும்
என்ன சொல்ல? நீ சரி என்று சொல். என்
மனைவியை அடித்துத் துரத்திவிட்டு
உன்னை அங்கே கொண்டு வைக்கிறேன்.
பாதுகாக்கிறேன் ராணி போல்.”

“அது அப்புறம். எங்கே உங்கள்
சிநேகிதர்?”

“வெட்கப்பட்டு நிற்கிறான்.”

நாவல் உலகம்

50

“புதிதா?”

“இல்லை. இருந்தாலும் ஒரு புதுப்
பெண்ணைத் தொட வரும்போது மட்டும்
வெட்கம். எப்படி நெர்வஸாக நகத்தைக்
கடித்துக் கொண்டு நிற்கிறான் பார்.”

ரோகிணி எழுந்து ஜன்னல் வழியாகப்
பார்த்தாள்.

முகம் மாறினாள். பத்ரகாளி போல்
பற்களை நீட்டிக் கடித்துக் கொண்டாள்.

“இவனா? இந்த அயோக்கியனா?”
என்றாள்.

வெளியில் பார்த்திபன் நகத்தைக் கடித்துக்
கொண்டு, இடையசைத்துக் கொண்டு நடந்த
எவனோ ஒருத்தியின் பின் பக்கத்தை
வெறியுடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

புல்வெளியில் இரண்டு சிறுவர்கள்
உதை பந்து ஆடிக் கொண்டிருந்தார்கள். பந்து
பறந்து வந்து வைஜயந்தியின் மார்பில்
எதிர்பாராமல் தாக்க நரேந்திரன் சட்டென்று
பாய்ந்து வைஜயந்தியைத் தொடப் பார்த்தான்.
வைஜயந்தி விலகிக் கொண்டான்.

“ஒன்றும் ஆகவில்லை. பொய்ப் பதறல்
எல்லாம் வேண்டாம்” என்றாள், பந்தைத்
தூக்கி “ஸாரி ஆன்ட்டி” சொன்ன பையனிடம்
நீட்டினாள்.

“ஸாரி வேண்டாம். ஒரு கிஸ் கொடு”
என்றாள்.

சின்னச் சின்ன கான்வாஸ் கால்களுடன்
அவன் தயங்கித் தயங்கி வந்து இச்,
ஓடிவிட்டான்.
நாவல் உலகம்

51

நரேந்திரன் பெருமூச்சுடன் அவனை பார்த்தான்.

“இப்போது என்ன சொல்கிறாய் நரேன்?”

“அந்தப் பையனாய் நான் இருந்தால், ‘இன்னொரு கண்ணத்தையும் காட்டு ஆண்டி’ என்று சொல்வேன்.”

“அட சட். சரியான பொறாமை கிராக்கி. நான் அதைச் சொல்லவில்லை. தியேட்டர் விவகாரத்தைக் கேட்கிறேன்.”

“ஒரு 36-24-38 தியேட்டருக்குள் நுழைந்து, பாக்ஸ் வரை போய் வாய் பிளந்து, மலர்வளையம் பெற்றிருக்கிறது. கண் இருக்கிற எவனும் அவளைப் பார்க்காமல் இருக்க மாட்டான். இருந்தும் ஒருவன் கூட அவளைப் பார்த்ததாய்ச் சொல்லவில்லை. லிஃப்ட் ஆபரேடர் கூட பலமாய்த் தலையை ஆட்டுகிறான்.”

“அதுதானே நரேன்! ஒருவேளை அவள் லிஃப்டில் வந்திருக்காமல் படியேறி வந்திருந்தால்?”

“வந்திருந்தால்?”

“யாராவது பார்த்திருக்கலாம் அல்லவா?”

நரேந்திரன் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தான். கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் வரை அந்தப் புல்வெளியில் யாரும் அவர்களைக் கவனிக்க வில்லை. சட்டென்று பாய்ந்து அவள் கண்ணத்தில் இதழ் பதித்தான் நரேந்திரன்.

“என்ன நரேந்திரன் இது?” என்று கர்ச்சிட்டாள் வைஜயந்தி.

குரலில் கோபம் தெறித்தது. அதில் பொய் தொண்ணூற்று ஒன்பது சதவீதம் இருந்தது.

“உன் ஐடியாவிற்குப் பரிசு. வா போகலாம். மீன் சிக்கினாலும் சிக்கும்” என்று துள்ளி எழுந்தான்.

அவர்கள் மறுபடி ‘நிலா ஒளியை’ நெருங்கியபோது மக்கள் முந்திய நாள் கொலையைப் பற்றி யாதொன்றும் தெரியாமல் டிக்கெட்டிற்காக முட்டிமோதிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

புல்லட்டை ஸ்டாண்டில் போட்டு விட்டுக் கட்டிடத்தை அண்ணாந்து பார்த்துக் கொண்டே நடந்தான்.

ஆறு மாடிக் கட்டிடத்தில் விதவிதமாய் போர்டுகள்.

ஒரே மணி நேரத்தில் பாஸ்போர்ட் ஃபோடோ உங்கள் அழகான உடம்புக்கு ஏற்ற மெத்தைகள். புடவைகள். சூட் பேஸ்ட். ப்ரஷ் என்று விவஸ்தையில்லாமல் கடைகள் வைத்திருந்தார்கள். மூன் லைட் தியேட்டரின் பாக்ஸ் மூன்றாவது மாடியில் இருந்தது. முதல் மாடியில் ஏறியவுடன் ஒரு சீனப்பல் டாக்டர் இடறினார்.

பக்கத்தில் ஏதோ ஒரு கம்பெனியின் கண்ணாடி அறையில் ஐம்பது பேர் சத்தமில்லாமல் டைப் அடித்தார்கள்.

அடுத்த மாடிக்குப் போவதற்கு வழி தேடினான் நரேந்திரன். படிக்கட்டு ஒரு நீள காரிடாரின் முடிவில் இருக்க, நரேந்திரன் சலிப்புடன் நடந்தான். வைஜயந்தி கண்ணாடி வழியாகக் கீழே இயங்கிக் கொண்டிருந்த மௌன சென்னையைப் பார்வை இட்டுக் கொண்டே நடந்தான்.

அம்புக்குறி மேலே இன்னும் இரண்டு வாயில் நுழையாத ஆஃபீஸ் பெயர்களைத் திருப்பித் திருப்பிச் சொல்ல, நரேந்திரன் மூன்றாவது நடந்தான். வைஜயந்தி கண்ணாடி வழியாகக் கீழே இறங்கிக் கொண்டிருந்த சென்னையைப் பார்வை இட்டுக் கொண்டே நடந்தான்.

“தியேட்டருக்கு எப்படிப் போய்... அம்மவளவுதானா? பத்து ரூபாய் லெஃப்டா, ரைட்டா?” என்றான் வாய்விட்டு, வேண்டாமா?”
மேனிடம்.

“இப்படியே நேராப் போய்... திரு சா. ரோசிக்கிறேன். ஆங், மோகன் பக்கம் திரும்பு” என்றான் வாட்ச்மேன்.

நரேந்திரன் ஒரு அடி எடுத்து... தியேட்டரில் வந்து இருக்கும் “பொழுது விடிஞ்சா, பொழுது போன தியேட்டருக்கு எப்படித் தெரியும்?” பொழைப்பா போக்சப்பா. வழி செய்றான்... தியேட்டர்ல டிக்கெட் கிழிக்கிற காகவே தியேட்டர்காரனாண்ட கொண்டு... அவன். எனக்கு எந்த மோகனைத் மால் வெட்டிக்கணும்பா” என்று முதுபலித்து... தியேட்டருக்கு வழி காமிச்சி தான்.

நரேந்திரன் முகத்தில் கவிட்ச் போட... “இந்தா பிடி” என்று பத்து ரூபாயை போலப் பிரகாசம் ஆயிரம் வாட்!

“என்ன சொல்கிறாய்?” என்று திரும்ப... “இதுசேக் அறையில் போய் உட்கார்ந் னான். கையில் ஒரு பத்து ரூபாய் நேட்ட... நரேந்திரன் ஒரு டம்ளர் குளிர் நீரைக் நாசிக் மணம் மாறாத நோட்டு.

“என்ன சார்?” என்றான்.

“நேற்று யாராவது இங்கே... “எனப்பிடித்தாகிவிட்டது” என்றான். தியேட்டருக்கு வழி கேட்டார்களா? “யார் யாராவது வெளி ஆசாமிதானே?”

“இது எதுக்கு சார்?” என்றான்.

இரை மீது கண் வைக்கும் பல்லி... “சொல்கிறேன். சதாசிவத்தைக் கண்டிப்பா...”

அந்தப் பத்து ரூபாயை பார்த்துக் கொண்டு... “அரசிவமா?” என்று வாயைப் பிளந்தார்

“உன் பதிலுக்காக நான் கொடுக்கிறேன். மறந்துபோய் சாம்பலை விலை. நல்ல வாக்கு சொன்னால் திரும்ப... உதிர்காமல் கீழே தட்டினார். பத்து ரூபாய் கிடைக்கும்.”

“என்னா சொல்லணும் என்று சொல்ல... உன்மையைச் சொல்லுங்கள் சதா குடு. எந்த கோர்ட்ல வேணும் என்று... இந்தக் கொலையைச் சொல்றேன்.”

“போச்சுரா. நேற்று யார் வந்த... “தாய்யோ, எனக்குத் தெரியவே தியேட்டருக்கு வழி கேட்டார்களா?” என்று மறுத்தான் சதாசிவம்.

“ஒரு பொண்ணு.”

“அப்படி வா. ‘பொண்ணு’... “இதைச் சொல். நீ சொன்னதாக கேட்டாள்? அப்படியே சொல்.”

“தியேட்டருக்கு வழி... “சதாசிவம் கற்றும் முற்றும் பார்த்தான். சொன்னேன்.”

நாவல் உலகம்

“அவனுக்குக் கொஞ்சம் பொண்ணு... நேந்திரன் சதாசிவத்தின் தலை
ஷோக்கு உண்டு சார். அந்த வயசுமாதிரி... வயசு பிடித்து இழுக்க அது கையோடு
படம் ஆரம்பிச்ச கொஞ்ச நேரத்துக்கென்ன... அப்போதே நினைத்தேன் இது போலி
'தூ என்னா படம் இது'ன்னு திட்டி... அப்போதே நினைத்தேன் இது போலி
போய்ட்டாங்க. அப்புறம்தான் அந்த பொண்ணு... என்றான்.
வந்தது. நான் கூட யாரும்மா... வந்தது இடித்த அதே ஆசாமி.
ஒண்ணும் சொல்லாம மேல போய்க்... ராஜசேகர் பாய்ந்து வந்து இன்னொரு
ஏதோ ஆஃபீஸுக்குப் போவது போல... பிடிக்க, “ராஜசேகர் ப்ளீஸ்,
கண்டுக்காம வுட்டுட்டேன். அப்பறம்தான்... போன் செய்யுங்கள்” என்றான்.
அந்தப் பொண்ணு பொண்ணா... வையுந்தி பிளந்த வாயுடன் வாசலில்
தெரிஞ்சது. சாவறதுக்குன்னே வந்திரு...
பாருங்களேன்.”

“ரொம்ப தாங்கல்” என்றான் நேந்திரன். “அதுவே சதாசிவம் என்னும் மோகன்
“இவர் போனவுடன் தேவயான... சொல்லுங்கள் ஏன் ரோகினியைக்
கூப்பிடுங்கள்” என்று ராஜசேகரன்... எப்படி கொன்றீர்கள்?”
சொன்னான். ராஜசேகரன் குழப்ப... ராஜசேகர் ஃபோன் அருகில் போனார்.
தலையை ஆட்டினார். “அந்த ஆரம்பித்தார். நேரந்திரன்

“நீங்கள் போய் உங்கள் வேலையை... உறவதைப் பார்க்க அந்த வினாடியில்
பாருங்கள்” என்றான் நேந்திரன். “மோகன் சட்டென்று அவன்
திரும்பினான். மெலிதாய் விசில் அடி... உதறிவிட்டு வெளியே ஓடினான்.
கொண்டே புஷ்டோரை நோக்கிப் போ... வைஜயந்தியைப் பளாரென்று
“மோகன், ஒரு நிமிஷம்” என்றான் நேந்திரன். “அந்த கிழே தள்ளினான்.
திடீரென்று.

சதாசிவம் சட்டென்று நின்று திரும்பி... அவன் கழுத்தில் காலை வைத்தான்.
“கூப்பிட்டீர்களா?” என்று கேட்டு... கையில் ‘க்ளிக்’ என்று சப்தத்துடன்
உணர்ந்து, மறுபடி புயல் போல்...
நோக்கி... ஓ லேட்!

நேரந்திரன் பாய்ந்து அவன்... பக்கத்தில் வந்தால் நடப்பதே
கொடுத்த உதை சதாசிவம்... “அதுக்கிரதை” என்று உறும், நேரந்திரன்
மோகனை நிலைகுலைய வைத்தது. “ராஜசேகரன் ஃபோனை ஊஞ்சலாட

இன்னொரு உதை சதாசிவம்... அவச அவசரமாய் ஒரு சிகரெட்டை
தாடையில் வெடித்தது. ஒரு ஏதோ... பொருத்திப் பற்ற வைத்துக்
தருணத்தில் உதை பட்டதால் திரும்ப...
பலவந்த மூலில் அவதிப்பட்டு... மோகன் வைஜயந்தியை ஒரு உதை
வரிசை மேல் உதட்டில் மென்மையாக... பளாரென்று பாய்ந்தான். மேலே சென்ற
பகுதியைச் சுவை பார்க்க ரத்த மு...
கொப்பளித்தன.

நாவல் உலகம்

வைஜயந்தி ஸ்ப்ரிங் போல் எழுந்தாள். இதில் இறங்கியதும் லிஃப்ட் டோர்

“நரேன், கம் ஆன், ஹி இன் கோர்” என்று அவையில் பட்டது.
என்ற ஓடத் தொடங்கினாள்.

நரேந்திரன் பாய்ந்தான். வைஜயந்தியைப் பித்தானை அழுத்தினான்
பற்றிக் கொண்டு படிகளில் ஏறினான். ஆறாவது மாடியில் ஓய்

மோகன் அடுத்த மாடியின் பக்கத்தில் போய் ஒளியைத் துறந்து விட்டு, ஐந்து,
காலை வைத்திருந்தான். நரேந்திரன் தன் மூன்று என்று பளிச்சிட்டு தன்
மாதிரியான விவகாரங்கள் வாழ்ந்தான். தன்னைத் தெரிவித்தது. இரண்டில் வந்த
வைஜயந்திக்கு மாடி விரிந்து அடங்கியது. தன் தீர்ப்பதற்குள் நரேந்திரன் லிப்டில்

மூன்றாவது மாடிக்குப் படிக்கல் ஏறியது.
போது அந்தத் தடையைக் கவனித்தான். “கம் ஆன் - கம் ஆன்” என்று அந்தக்
நரேந்திரன். முழுக்கக் கேட்குமாறு

திருப்பத்தில் இருந்த க்ரில் போய் வைஜயந்தியை பார்த்துக் கத்த, வைஜயந்தி
மூடினான் மோகன். தாழ்ப்பான் போய் நழைந்ததும் லிஃப்ட் வாயை மூடிக்

போடும்போதே ஏறி வந்த நரேந்திரன் கண்டது.
பார்த்தான். வைஜயந்தியைப் பார்த்தான். “ஹே ஏ ஆரம்பித்தது.
கண்களில் அதீத பயம் மின்னியது. “மேலே எங்கே போயிருப்பான் நரேன்?”
களை வெற்றி கொண்ட பெருமையுடன் “கட்டத்திற்குப் பின்னால் ஒரு வழி
மின்னியது. அது வழியாக இறங்குவான்.

“ஹஹஹா” என்று வில்லன் சிரிப்பது கேட்டான்.
சிரித்திருப்பான். சமயம் இருந்திருந்தான். “கட்டக் ஒடிவிட முடியும்?”
சிரிக்கவில்லை. மேலேறிவிட்டான்.

நரேந்திரன் அந்த க்ரில் போய் நரேன் போல் ஏதோ ஒரு கோலம். இதே
நெருங்கித் தடதடவென்று தட்டிப் பார்த்தான். கண்களில் இன்னொரு பெயருடன்
கையை இடைவெளியில் விட்டுத் தள்ளிப் போய் வருடங்கள் இருக்கலாம். யாரும்
பாளைத் தொட முயற்சித்தான். அது கட்டிக்க முடியாமல். என்ன இந்த
வில்லை.

அந்தக் கட்டிட அமைப்பின் கீழ் போய் அதன் சொல்லி வாய் மூடுவதற்கும்
வந்தது. ஆறு மாடிக் கட்டிடத்தின் கீழ் போய் நின்று போயிற்று. மூன்றுக்கும்
திசைகளிலும் மேலே செல்லும் அந்தக் கட்டிடத்தில் அந்தரத்தில் ஒரு
வைத்திருப்பார்கள் போல.

“இப்போது என்ன செய்வது நரேன்” என்று கண்களைந்து, சுற்றிக் கொண்டிருந்த

“வா” என்று அவனை நிறுத்தி வைத்திருந்தது. வைஜயந்தி எங்கே
கொண்டு கீழே வந்தான்.

“என்ன ஆயிற்று நரேன்?” என்று கதறும்படி கேட்டு நிமிர்ந்து பார்த்துப் பறந்தது. வைஜயந்தியின் குரலில் பயம் புகுந்தது. “பறவை பறந்துவிட்டது” என்றான் ஏறியிருந்தது.

“நத்திங். நத்திங் ஸீரியஸ். பயம் புகுந்தது. கதறும்படி கேட்டு நிமிர்ந்து பார்த்துப் பறந்தது. பவர் ஃபெயில்யர். இந்தோம் மேலே பறந்துவிட்டது. பறவை பறந்துவிட்டது” என்றான் அழகாய்ப் பின்வழியில் இறங்கிக் கொண்டிருந்த தெரிய நரேந்திரன் ஷூக்களை பான். தியேட்டருக்கு முன்னால் கதறும்படி கேட்டு நிமிர்ந்து பார்த்துப் பறந்தது. கலைந்த தலை ரஜினி, சீனப்பல் பறந்துவிட்டது. கதறும்படி கேட்டு நிமிர்ந்து பார்த்துப் பறந்தது. எல்லோருக்கும் டாட்டா காண்பது. கதறும்படி கேட்டு நிமிர்ந்து பார்த்துப் பறந்தது. கொண்டிருப்பான். ஹெல்ப், ஹெல்ப் என்று அலறினான். என்ற கத்தினான் நரேந்திரன்.

நூறு அடிக்குக் கீழே தோண்டிப் பார்த்து எட்டிப்பார்த்த வைஜயந்தி மார்பைப் நிலக்கரிச் சுரங்கத்துக் குரலால் வெளியே வந்து கொண்டு மொட்டை மாடி அது கேட்டது.

நரேந்திரன் அடுத்த தடவை அது மாடிகளுக்குக் கீழே சதாசிவம் வதற்குள் ‘கொய்ங்’ என்று போக முன் போக மாடிகளுக்குக் கீழே சதாசிவம் ஆரம்பித்தது. ‘ஃப்ளிக்’ என்று கனம் சதாசிவம் போல் விரிந்திருக்க அவனைச் விட்டுக் குழல் விளக்கு எரிய ஆரம்பித்தது. தலைகள் சேர்ந்து

வைஜயந்தியின் மாப்பு வியர்வையால் கவனித்தன.

நனைந்து ஸீத்ரு புடவை. ப்ரா மூவம் மேலே எட்டிப் பார்க்க ரசிக்க மனமில்லாமல் விட்டது. மேலேறுவதையே கவனித்துக் கொண்டிருந்தான். ரோகினி அவனை எதிர்பார்த்துக்

ரீல் - 6

ஆறாவது ப்ளோரில் வந்து விட்டது. மாதிரிபன் உள்ளே நுழைந்தான். வாயைத் திறந்ததும் வெளியே ஓடினான். “என்னுடைய வந்தாயா?” என்று கேட்டதில் வைஜயந்தி புடவையைத் தூக்கிப் பிடித்துக் கொண்டு வந்தாள். “என்னுடைய மைனஸாகி இருந்தது. கொண்டு பின்னால் பாய்ந்தான்.

இன்னொரு படிக்கட்டு மொட்டை மாடியில் அவன் பழைய பார்த்திபன் இல்லை. பக்கம் ஏற, ஏறி ‘ஹா’ என்று விரிந்தது. அவன் மட்டும் ஏன் பழைய ரோகினியாய் மொட்டை மாடியில் காலை கவனித்தான். “என்னுடைய வந்தாயா?” என்று கேட்டதில் நரேந்திரன். குறுக்கிலும் நெடுங்காலம் “நீதா” என்று கரன்ஸி கட்டொன்றை ஏராளமான தண்ணீர் பைப்புகள். அவன் பார்த்திபன். ட்ரெய்லர்கள் போல் வாட்டர் பாய்ந்தது. “நீதா போதாது” காரை உதிர்ந்த சுவரில் தெரிந்த மனம். “நீதா” என்று கரன்ஸி கட்டொன்றை மற்றபடி மொட்டை மாடியில் ஒளி தூக்கிப் பிடித்துக் கொண்டு வந்தாள். தீ பொன் வாத்து. தினம் ஒரு மட்டும் தனிமையில் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தான். “நீதா” என்று கரன்ஸி கட்டொன்றை டெலியைச் சுவைத்துக் கொண்டிருந்தான். “நீதா” என்று கரன்ஸி கட்டொன்றை நாவல் உலகம்

நைட்டியில் பார்த்தாயே, நன்றாக இப்போதுதான் போலீஸுக்குச் சொன்
நைட்டி இல்லாமல் பார்த்தாயே, நன்றாக இப்போதுதான் போலீஸுக்குச் சொன்
இல்லை? உன் வாரிசை, என் வாரிசை? உங்களை போக வேண்டாம்
நீந்தும்போது கொன்றேன். உங்களை போக வேண்டாம்
வெளியில் நீந்த வைத்துக் கொன்றேன். உங்களை போக வேண்டாம்
கொல்வேன்.”

“வேண்டாம் ரோகினி. ப்ளீஸ் போனா? உங்கள் கீழே இறங்கி நிறைய அனுதாப
மோகன் பிசாசே எங்கே போனா?”

மோகன் பிசாசு தடதடவென்று உதிர்ந்து கைகளுக்கு இடையில் நுழைந்தபோது
கொண்டு அறை வாசலில் நின்றது. மோகன் ஸைரன் ஒலி கேட்டது.

“என்ன பார்த்திபன்?”

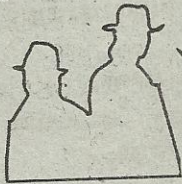
“நான் தினம் தினம் சாகிறேன். இப்போது நான் நினைத்தேன். அவன் கண்கள் மேலே
மாட்டி. இதற்கு விமோசனமே இல்லை.”

“இல்லை... நீ ஆயுள் கைதி” என்று சொல்லிவிட்டு நின்றன. உயிரற்ற கண்கள்.

ரோகினி சிரித்துக் கொண்டே

“இதற்கொரு வழி இருக்கிறது பார்த்திபன். ‘சொல்’ என்றார் பால்ராஜ். ‘நீ எப்படி
நீ கவலைப்படாதே’ என்றான் போனா. ‘நீ கைதி முக்கை நுழைத்தாய்? என்ன ஆயிற்று?
முடிவிற்கு வந்தவனைப்போல். ரோகினி! இந்த சதாசிவம் தற்கொலை செய்து
திரும்பிப் பார்த்துப் பொய்யாகக் கண்ணியம் காப்பாற்றினான்?”

காட்டி, ரோகினி நாக்கை நீடி ஒரு வாரம். ‘வேரி ஸிம்பிள் இன்ஸ்பெக்டர்’
சுழற்றிப் புறங்கையால் காற்றை திணித்து நேந்திரன். மேலே ஆரம்பிப்ப
முறை தள்ளிவிட்டான்.

மறுபடி லிஃப்டில் இறங்கியபோது போன ரோகினிக்கு ஒரு ஃபைல்
லிஃப்ட் முதல் மாடியில் தயக்க ராஜினிபாஸ்க்கு. அதில் தொழில் என்னும்
உள்ளே நுழைந்தார்.

“தற்கொலை பண்ணிகிட்டான் சா. இப்போது மிகவும் நேராக ‘விபச்சாரம்’ என்று
நிறையக் கூட்டம்” என்றார் ராஜினி. அந்த நேரத்தில் மோகன். அவள் பெயரில் ஒரு
கை நடுங்கிக் கொண்டிருந்தது.

இடது உள்ளங்கையில் சாம்பல் கைகள் பிடிபவரெவர்ட்டு அஃபெக்ஷன். அடிக்கடி
சக்கமாய் சேர்ந்திருக்க நடுங்கியிருக்கிறான். ரோகினிக்கு மிகத் தேவை

அவருக்காகப் பரிதாபப்பட்டான்.

நாவல் உலகம்

பாசுரம் உலகம்

பணம். மோகனுக்குத் தன்பால் இருந்த மெதுவான கையைக் கழுவிவிடலாம் மிஸ்டர் பிரேமையை அறிந்து ஒரு அழகான கதை எழுதினான்” என்றான் கதவருகில் நின்று வலைப்பின்னினான். அதில் அவன் பணம் என்ன?

தூங்கச் செய்தான். தானும் உடம் பிடித்து “பூ” என்று பால்ராஜ் எழுந்திருக்கும் எழுந்து மெதுவாகப் பணம் பணம் என்று சொல்லித் தோந்திரன் புல்லட்டை ஸ்டார்ட் கறையானாக அரிக்க ஆரம்பித்தான். அந்த நேரத்தில் தோந்திரன் புல்லட்டை ஸ்டார்ட் அரிப்பு ஆயிரம், லட்சம் கரைபாறையாக வந்திருந்தான்.

அரிப்பாய் மாறியபோது அவனும் தானும் பித்தளை போர்டில் ஒரு கழுகின் கண் முடியவில்லை. அவனோ தியேட்டர் கண்ணாடி கண் பாப்பாவில் ஒரு சிகப்புக் கல் காப்பாற்றிக் கொள்ளத் துடிக்கும் துடிக்கம் அந்த நேரத்தில் வெகு அபாயமாய் ஜொலித்தது. விக்குடன் சதாசிவம் என்கிற ஒத்திசைவு இயந்திரன் பாண்ட் பாக்கெட்டிலிருந்து ஒரு பெயருடன் சமூகத்திற்குப் பழக்கம் போட்டிருந்த தலைப்பை எடுத்தான். ப்ராஸோ என்று அவனுக்கு இடப்பட்டிருக்கும் பெயர் அவனுடைய இருந்த அந்தப் பித்தளை பெயரில் வழக்கைத் தலைப்புடன் துடிக்கப் போனது இன்னொரு தரம் தேய்த்து ‘பூ’ வைத்த பென்ஸில் கோடு போட்டிருந்தான். அந்த நேரத்தில் தோந்திரன் ரோகினியுடன் வாழ்ந்திருக்கிறான். பணம் என்ன?

மெயில் அது இது என்று வந்தவுடன் பணம் ‘Eagles eye’ என்ற எழுத்துக்களில் உட்கார் வைத்து சினிமாவின் துடிக்கம் அந்த நேரத்தில் ஒட்டியிருந்த தூசும் பறந்து வயலின்களில் உச்ச ரீங்காரத்திற்கு துடிக்கம் போட்டிருந்த தோந்திரன் திருப்தியுடன் தலையாட்டி அவன் கழுத்தை நெறித்து - வளையான கைகள் உட்கார் வைத்தான்.

அவனைக் காட்டிக் கொடுத்தது அவன் பணம் “ஹண்ட்ஸ் அப்” என்று குரல் கேட்டது. பபிள்கம். போட்ட கடிதம். அவன் பணம் அந்த நேரத்தில் ஒரு குரல். நேரத்திரன் வெளிப்பட்டது தெரிந்தவுடன் அவன் பணம் மேலே தூக்கி, வைஜயந்தியைக் கடைசி வார்த்தையை இரண்டு பணம் பறக்கி அவனின் பாவனையில் அவனை கைகளையும் மேலே பறக்க கைகள் பறக்க தின்றான்.

காண்பித்து முடித்தான் நேரத்திரன். “எஸ்கல், சாகப்போகிற நேரத்தில்கூட “தண்ணீர் தொட்டி சுத்தம் செய்யாதது வைஜயந்தி நினைப்பதானா?” என்று ஆறாவது மாடியில் இருந்து தவறி விழுந்தான். குரலைக் கேட்டு நேரத்திரன் தியேட்டர் தொழிலாளி பரிதாபமாகப் பிடிபிட்டு கதவு மூலைக்குப் பாய்ந்து அங்கே என்று ந்யூஸ் பேப்பருக்கு தியூஸ் செய்தி எழுதினான். தூன் சுந்தரின் வயிற்றில் கும்மென்று ராஜசேகரன். நாங்கள் கிளம்பிவிட்டோம். தூன் சுந்தரின் வயிற்றில் கும்மென்று என்றான் நேரத்திரன் எழுந்து மெதுவாகப் பணம் பணம் என்று சொல்லித் தோந்திரன் புல்லட்டை ஸ்டார்ட் அரிப்பு ஆயிரம், லட்சம் கரைபாறையாக வந்திருந்தான்.

என்றான் நேரத்திரன் எழுந்து மெதுவாகப் பணம் பணம் என்று சொல்லித் தோந்திரன் புல்லட்டை ஸ்டார்ட் அரிப்பு ஆயிரம், லட்சம் கரைபாறையாக வந்திருந்தான். “பாஸ் பில் அனுப்புவார். மெதுவான கையைக் கழுவிவிடலாம் மிஸ்டர் பண்ணிக் கொள்ளலாம்.”

“கம்-ஆன், வைஜயந்தி” என்று சொல்லித் தோந்திரன் புல்லட்டை ஸ்டார்ட் அரிப்பு ஆயிரம், லட்சம் கரைபாறையாக வந்திருந்தான். “நோக்கிப் பாய்ந்தான் நேரத்திரன்.”

நாவல் உலகம்

அடுத்த சில நிமிடங்களில் வைஜயந்தியின் வீட்டை அடைந்தான்.

“வைஜயந்தி” என்றான்.

வைஜயந்தியின் அம்மா வந்தன கண்ணாடி அணிந்த, சுருக்கம் விழுந்த நாற்பது வயது வைஜயந்தி.

“வைஜயந்தி?” என்றான் மறுபடியும் நரேந்திரன் மெலிதாய்.

“ஆஃபீஸ்தானே போயிருக்கிறான். அவனை வீட்டுக்குப் போகச் சொன்னாய் கழுதை எங்கேயாவது ஊரைச் சுற்றுகிறதா வரட்டும் கேட்கிறேன்” என்றான் வைஜயந்தி அம்மா.

“இல்லை. நான்தான் அவனை பாண்டிபஜார் பக்கம் அனுப்பினேன். ஒரு வேளை இங்கே வந்திருப்பாளோ என்று நினைத்து உள்ளே நுழைந்தேன்” என்றான் நரேந்திரன். மனதின் கவலைக்குட்டி இப்போது திரண்டு கிலோ எடை போட்டிருந்தது கூடுதலாய்.

“பாண்டிபஜாருக்குப் போதுமா பெண்ணுக்கு இந்த அடையாறு பக்கம் வரை வேலையிருக்கும்? அம்மா மடியில் கொஞ்சகிற வேலையா?”

“அதானே” என்றான் நரேந்திரன்.

“மோர் சாப்பிடுகிறாயா?” என்றான் வைஜயந்தி அம்மா.

“இல்லை வருகிற வழியில் தான் ஒரு க்ளாஸ் விஸ்கி குடித்தேன்” என்றான் நரேந்திரன்.

“என்ன சொல்கிறாய் நீ? எனக்கு ஒன்று புரியவில்லை. உனக்கு என்ன ஆயிற்று என்று கேட்டு வைஜயந்தியின் அம்மா படியிறங்கி அவன் சட்டைப் பித்தாணை திளந்து மார்பில் கை வைத்துப் பார்க்க திரும்ப நிமிடத்திற்கு நூறு முறை துடித்தது.

நாவல் உலகம்

“நெஞ்சு படபடக்கிறது! ஏதாவது நடவடிக்கையா?”

“நானா?” என்றான் நரேந்திரன்.

“பின் என்னதான் நடந்தது?”

“ஒன்றுமில்லை. நான் அப்புறம் எல்லா முறையும் விவரமாகச் சொல்கிறேன்” என்று வைஜயந்தி கிளப்பினான் நரேந்திரன்.

தெருமுனைக்கு வந்ததும் வண்டியை தடுத்த ஒரு சிகரெட்டைப் பற்ற வைத்தான்.

ஆழமாக இழுத்தான். படபடப்பு ஊரந்தது. என்ன ஆகியிருக்கும்?

எங்கே போயிருக்கும் இந்த வைஜயந்தி கழுதை?

கைக்குட்டையை வெளியே எடுத்தபோது அந்த லாட்ஜ் ரசீது கீழே விழுந்தது.

எடுத்துப் பார்த்தான். இவ்வளவு நேரம் தொன்மாம் போயிற்றே என்று நொந்து கொண்டான்.

அதிவேகமாக வண்டியைக் கிளப்பினான்.

சென்னையில் மவுண்ட்ரோடு அண்ணா கடைக்கு எதிரில் நீங்கள் நுழைந்திருக்கிறீர்களா? சாலையில் நுழைந்ததும் அந்தத் தெரு-சாலை (இரண்டுங்கொட்டான்)யில் ஒரு மகம் கை வண்டியை ‘ஹோ’ ‘ஹோ’ என்று திடுப்பார்கள். ஆட்டோ நடுவில் மூக்கை துடித்து பாலுக்கு அழும் குழந்தையாகக் கூடும். லாரி ஒன்று இரண்டு லாரி மைக்கோலுடன் தெருவே என்னுடையது. அது உறுமிக் கொண்டிருக்கும்.

அந்தச் சாலையில் இருந்த வேதாள அடையாறு அடையும்போது நரேந்திரனுக்கு மூக்கை ஏறக்குறைய வெறுத்துவிட்டது. மூக்கையின் ஓரத்திற்கே வந்துவிட்ட மாதிரி உணர்ந்தான்.

நாவல் உலகம்

வேதா லாட்ஜை அடைந்து வன்பழை நிறுத்திவிட்டு உள்ளே துழைந்தான். ரிசப்ஷனில் குடுமி வைத்த பெரியவர் ஒருவர் உட்கார்ந்திருந்தார். பூச்சியைப் பார்த்தார். போல் நரேந்திரனைப் பார்த்தார்.

“என்ன வேண்டும்?” என்று கேட்டார்.

நரேந்திரன் பதில் சொல்வதற்குள் டெலிபோன் வீறிட்டது. நரேந்திரன் உள்ளங்கையில் அமர்த்தினார். ரிசப்ஷன்காரிகளில் ஒருவர் எழும்பி வந்தாள். “ஹலோ” என்றார். நரேந்திரன் எதிர் போனில் இருந்தவன் செவிப்பிட்டுக் கிழிந்திருக்கும்.

“வடபழனி ஆண்டவர் கோயிலில் இல்லப்பா. நாங்க இன்னும் அது மாதிரி எல்லாம் எதுவும் ஆரம்பிக்கலை.”

“கல்யாணம் பண்ண சார்ஜ்? இங்குள்ள தெனம் நடக்குதேய்யா கல்யாணம். ரூபாய் இருபத்தஞ்சு ரூபா வாடகை. அட பாவம் வைய்யா ஃபோனை. வைடா. சோம்பேறி ராஸ்கல்.”

ஃபோனைப் பளீரென வைத்தான். இரண்டு துண்டாகிவிடும் என்று நரேந்திரன் எதிர்பார்த்தான்.

“என்ன வேணும் சொல்லுங்க” என்றார்.

நரேந்திரன் வாயைத் திறப்பதற்குள் ஃபோன் வீறிட உள்ளங்கையால் அவனை அமர்த்தினார். டெலிபோன் ரிசீவரை எடுத்து மேஜை மேல் வைத்தார்.

“இப்ப சொல்லுங்க” என்றார்.

நரேந்திரன் அந்த ரசீதை எடுத்து நீட்டினான். தொடாமல் பார்த்தார்.

“என்ன வேணும் இதுக்கு?” என்றார்.

“ஆறு வருஷத்துக்கு முன்னாலே வந்த தங்கியிருந்தாங்க இங்க ரெண்டு பேர் இங்கே டேட்ல. அவங்க அட்ரெஸ் வேணும் என்னுடைய

நாவல் உலகம்

“எத்தனை பேர்யா கெளம்பியிருக்கீங்க அந்த மாதிரி?” என்று கேட்டார்.

அதற்குள் கவுன்ட்டரை ஒரு பாண்டிட் ஆசாமி நெருங்கி, “ரும் பதினைந்து. அது போன் செய்ய வேண்டும்” என்றான்.

“நம்பர் சொல்லுங்க”

“24888999” என்றான் பாண்டி. குடுமி வைத்த ஒரு ரெஜிஸ்டரில் எழுதி போனைக் கையில் எடுத்து டயலைச் சுற்ற ஆரம்பித்தார்.

“ஹலோ எஸிட் 24888999? ப்ளீஸ் ஹோல்ட் டைம்” என்று ரிசீவரை ஏறக்குறைய வீசினார்.

“ஏற்கெனவே இதே ரசீதைக் காட்டிக் கொடுத்த ஒரு பொண்ணு வந்துதேய்யா?”

“பொண்ணு நம்ப கம்பெனி பெண்தான். என்ன சொன்னீர்கள்?” என்று ஆவலுடன் கேட்டான் நரேந்திரன்.

“என்னால அதுமாதிரி எல்லாம் அட்ரஸ் எழுத சொல்ல முடியாதுன்னு சொல்லிட்டேன். அது எங்களுக்கு அகென்ஸ்ட் தி டைரக்டர் குடுத்துட்டு நாங்க வம்பில் இல்லவா?”

“நம்பு இருக்காது. நான் காரண்டி.”

“நீயேய்யா காரண்டி! பெரிய காரண்டி இருக்கிற. முடியாதுன்னா முடியாது. நம்பு” என்றார்.

நரேந்திரன் அந்த மலையிடமிருந்து வந்தான். வெளியே வந்தான். ரசீதைப் பார்த்தான். மறுபடியும் முன்னால் வந்தான். ஆறு நாட்களுக்கு அறை வாடகை.

ஃபோன் சார்ஜ் - நரேந்திரன் சட்டென்று எடுத்த மாதிரி நின்றான். டெலிபோன் எல்லாம் அந்தக் குடுமி ஏதோ

மாதிரி எழுதிக் கொண்டதே. அப்படி எழுதின இதில் சார்ஜாகியிருக்கும் பணக் கேட்டல். அவங்க அட்ரெஸ் வேணும் என்று டெலிபோன் நம்பர் இருந்துதானே

யோசித்தான். குடும்பியை ஒரு தடவை அழைத்துப் போனான். எத்தனை
ஒன்றும் பெரிய விஷயமில்லை. அதனால் இதுவும் தெரிந்த
தாலும்...

வராந்தாவில் ஒரு காக்கி பாய்
நின்றிருந்தது. பீடி பிடித்துக் கொண்டிருந்தான். அதனால் இதுவும் தெரிந்த
பறட்டைத் தலையுடன், ஆவல் கண்களுடன்...

“என்ன சார்?” என்றான் ரகசியமாக.

“நீ யார்?”

“லாட்ஜ் பாய் ஸார்.”

“பையா. உன்னைத்தான் தேடினேன்.
என்று ரசிதை அவனிடம் நீட்டினான்.

“பார், இவங்க தங்கிவிருந்தபேரே
கொடுத்த அட்ரஸ், செய்த ஃபோன் நம்பர்
எல்லாம் வேண்டும்.”

“எவ்வளவு மால் வெட்டுவே?”

“எவ்வளவு வேணும்?”

“ஐம்பது குடுப்பியா?”

“தருகிறேன் போ.”

“இங்கயே இரு. பீடி புடிக்கிறியா?”

ஐம்பது ரூபாய் போகப் போகிறது.
பீடியை விடுவானேன்.

“கொடு” என்றான்.

லாட்ஜ் பாய் அந்த பீடியை
எதிர்பார்க்கவில்லை. அதிர்ந்து போய்
செருகியிருந்த பீடியை எடுத்துக் கொண்டு...

“வெய்ட் பண்ணு சார்.”

பத்து நிமிடங்களில் அவன் வண்டி
ஃபோன் நம்பர்கள் இருந்தன. அவன்
இருந்தது. அட்ரஸ் மேல்பட்டாம்பட்டது.
அதை நிராகரித்தான். அந்த பீடியை
நம்பர்களைப் பார்த்தான். எச்சேயோ
ஃபோன் நம்பர் போல் இருந்தது.

நாவல் உலகம்

பத்து ரூபாயை நீட்டும்போது கேட்டான்.
“அந்தப் பெண் எவ்வளவு கொடுத்தாள்?”
தயங்கினான். “சொல்” என்றான்
நிதிான்.

“பத்து ரூபா சார்.”

பத்து ரூபாய்க்கு அவனிடம் பல் -
பிட்டுக்கொண்டான்.

“இங்கே ஐம்பதா?”

“உருப்படுவியா, நீ” என்று கேட்டு
பீடி உதைத்தான்.

ஒரு கடையில் சிகரெட் பாக்கெட் வாங்கி
ஐம்பது பைசா நாணயங்களாக
பீடி கொண்டான். ஒரு பொது
மேபேசிக் கூண்டின் முன் நின்று,
பைசா கடன் முதல் நம்பரைச் சுற்றினான்.
நிழலிடை மணி ஒலிக்க ஆரம்பித்தது.

நெருவில் சாலையில் ஒரு மோட்டார்
பஸ்ஸுடன் முத்தமிடப் பார்த்து,
பீடியில் தப்பிக்க, எதிர்முனை மணி
பொருள் ரிசீவரைப் பொறுக்கி, “ஹலோ”
குரலைக் கேட்டு மகா
பீடி உதைத்தான் நரேந்திரன்.

பீடி உதைத்தான் சட்டென்று போனை
பிடித்தான். நெற்றியைச் சுருக்கி,
பீடி பெருமூச்சுவிட்டான். சற்று நேரம்
பீடி குரலைப் பற்றி யோசித்தான்.
பைசா கடன் முதல் நம்பரைச் சுழற்றினான். “ராமலிங்கம்!
நலம்தான். சேச்சே. அதெல்லாம்
கொஞ்சம் பிஸி. அவ்வளவு
பீடி வருகிறேன். இப்போது ஒரு
ஆப்ளிகேஷன். ஆம். நம்பர்

வெடித்தது. தாடையில் உடன் உலகம் எரிச்சல்.

சதை பிய்ந்திருக்க வேண்டும்.

பார்த்திபன்தான். அவன் எக் கை பிடிக்க வேண்டிய பதம் பார்த்திருந்தது.

நரேந்திரன் மறுபடி ஏமாந்து, அவனுக்கு 'லுக் அவுட்' என்று கத்துவதற்குள் அவன் அடிபட்டான்.

நரேந்திரன் விலகி, "இருக்கிறது" என்றான். தொட்டிருக்கிறாய். என் சம்மதமின்றி நான் நிச்சயம் திருப்பிக் கொடுப்பேன் என்றான்.

பார்த்திபன், அவனை அலட்சியம் செய்யும் ராஜசேகரைப் பார்த்தான். அவர் திடீரென்று சிகரெட் சாம்பலை உதிர்த்துக் கொண்டான்.

"பார்த்திபன் அவன் வெளியே போகக் கூடாது. அவளும். அவர்கள் உதிர்த்துப் போனால் உனக்கும் எனக்கும் தூக்கம் நிச்சயம்" என்றார்.

பார்த்திபன் கிளவுஸ் கைபிணைத்துக் கொண்டு, "என்று வீச நரேந்திரன் விலகி, உட்கார்ந்தான். பட்டவன் போல் பாய்ந்தான். வெகு தூரம் போக ஒரு அப்பர் நாக்கை பார்த்திபனுக்கு அளித்தான்.

முஷ்டி மூக்கில் தாக்கி, மூக்குத் துண்டி உடைந்து மினியேச்சர் பைப் தண்ணீர் கொண்டு வந்ததும் வடிய, "துடைத்துக் கொள்" என்றான்.

ஒரு மிடில் பஞ்ச்சால் பாத்திரம் கொண்டு நெஞ்சச் சுவரை மோதி, "சாகப் போக வேண்டாம் ஜாக்கிரதை" என்றான்.

வைஜயந்தி வைத்த கைகளை எடுக்கவில்லை.

பார்த்திபன் சரிய, "என்ன வேண்டியது வைஜயந்தி? இரண்டிற்கு இரண்டு கைகள் சரியாகிவிட்டது."

நாவல் உலகம்

"கொல்லலாம் நரேன். ஆனால் அதிகாரம் இல்லையே. அத்தனை எலும்புகளையும் 'தூறுக்கு' என்றான். நரேந்திரன் மறுபடி உலகிக்காளை போல் பாய், களேபரத்தில் ராஜசேகரை ஒரு நொடிப்பொழுது மறந்திருக்க, ஐம்பது வயதிற்கு அவருடைய அந்த வேகம் மிக அதிகம். அவர் கையில் அந்த மூன்று பிசாசு முளைத்திருந்தது.

"திறுத்து" என்றார். "சுட்டு விடுவேன். திறுத்து" என்றார்.

திறுத்தினான். திரும்பினான். கைகளை மீட்ட தூக்கினான்.

அவசரப் பட்டிருக்கக் கூடாது. நிதானம் காத்திருக்கக் கூடாது என்று கண்கெட்ட அவர்களுக்கள் செய்தான்.

"அந்த மூலைக்குப் போ" என்று மூலையிட்டார் ராஜசேகரன்.

மூலைக்குப் போனான்.

"அப்படியே உட்கார்" உட்கார்ந்தான்.

"என்ன செய்யப் போகிறீர்கள் ராஜசேகரன்?" என்றான் நரேந்திரன்.

"உன்னைக் கொல்லப் போகிறேன். உன் உதவாக்கரை மட்டுமல்ல. உன் உதவாக்கரை மீட்டெண்ட்டையும் சேர்த்துக் கொல்லப் போகிறேன். போலீஸ் மூடிய கேஸைத் திறக்கிறாயா?"

"எங்களைக் கொன்றால் வெளியில் போய்விடும்?"

"தற்கொலை செய்து கொள்ளப் போகிறாய். உன்னுடன் வைஜயந்தியும். உன்னைக்குப் பக்கத்தில் ஒரு பாழ் கிணறு இருக்கிறது. அதில் போட்டால் போதும். மூன்று மாதங்களுக்கு வெளியில் இருக்க வேண்டியது தெரியாது. தெரிந்தாலும் 'காதல் தற்கொலை' என்று தான் நியூஸ் வரும். உன்னை?" என்றார்.

நாவல் உலகம்

இந்நேரம் அவர்கள் வந்திருந்த
வேண்டும். ஏன் வரவில்லை.

நரேந்திரனுக்கு மிகக் கவனம்
இருந்தது. லேசான பயமும் இருந்தது.

“பார்த்திபன், நான் இவனைப் பார்க்க
கொள்கிறேன். நீ கராஜிற்குப் போய்
வெளியில் எடு” என்றார்.

பார்த்திபன் கதவைத்திறந்து வெளியே
தெருவில் பிளாஸ்டிக் பக்கெட் ரிப்பேர்
தெருவை அடைத்துக் கத்தியது கேட்டது.

பார்த்திபன் வெளியேறியதும் பித்தன்
காலால் கதவை அடைத்தார் ராஜசேகர்.

“எவ்வளவு தூரம் கண்டு பிடித்தான்”
என்று கேட்டார்.

அவர் கையில் கரும்பிசை துண்டை
நெற்றிக்கு அடிவயிற்றுக்குமாய் துண்டை
கொண்டிருக்க, நரேந்திரன், “ஏறக்குறைய
எல்லாவற்றையும்” என்றான்.

வைஜயந்தி மிரண்ட மான்
பார்த்தாள்.

“உங்களிடம் வேலைக்காரன்
இல்லையா ராஜசேகரன்?”

“மேலும் ஒரு சாட்சி வைத்துக் கொண்டு
நான் என்ன பைத்தியக்காரனா? நீ வினா
நினைக்காதே. காரில் பயணப்படும் போது
நிச்சயம் நீ மயக்கத்தில் இருப்பாய். துப்பா
யின் உடல் உன்னை மயக்கப்படுத்த
செய்யும். அதிர்ஷ்டமிருந்தால் மயக்கத்தில்
வைஜயந்தியுடன் டியூட் பாடலாம்” என்றார்.

கராஜில் காரின் உதறல் துல்லியமாக
கேட்டது. அப்புறம் அதன் சீர்த் துண்டை
போர்டிகோ வந்து நின்று ஆஃப் ஆகி கதவை
மெலிதான பட்ட.

பார்த்திபன் வருவதற்குள் ஏதாவது
விளையாடினால்தான் உண்டு. நரேந்திரன்
லேசாக அசைய, ராஜசேகர் உறுமினார்.
நாவல் உலகம்

“சுட்டு விடுவேன் என்றால் சுட்டு
விடுவேன்.”

நரேந்திரன் கழுகைப் பார்த்த கோழிக்
குஞ்சு போல் பதுங்கினான்.

“உள்ளே வா பார்த்திபா” என்று ராஜசேகர்
நரேந்திரன் மீது வைத்த பார்வையை
மாற்றாமல் ஒதுங்க.

நரேந்திரன் தன் சகல சம்பிக்கையையும்
வழித்துக் காற்றில் பறக்க விட, கதவு திறந்தது.

“துப்பாக்கியைக் கீழே போடு ராஜ
சேகரன். இல்லையென்றால் உன் அருமைப்
பதல்வன் உன்னை விட்டுப் பிரிந்து
விடுவான்.”

ராஜசேகரன் துள்ளிப் போய் பின்னால்
திரும்ப, ராம்தாளின் சரியான உதை சரியான
இலக்கில் பட்டுத் துப்பாக்கி பறக்க, “காட்சி”
என்றார் ராம்தாஸ்.

நரேந்திரன் பாய்ந்து சென்று அதைப்
பிடித்தான்.

பார்த்திபன் நெற்றிப் பொட்டில் வைத்த
துப்பாக்கியுடன் உள்ளே தள்ளப்பட்டான்.

“ஸாரி நரேந்திரன். கொஞ்சம் லேட்
படுத்து விட்டாயா?” என்றான் ஜான் சுந்தர்.

“தூக்கில் ஏறப் போகும் கைதி என்ன
செய்வான்?” என்று நரேந்திரன் வினவினான்.

“ஷிட் அடிப்பான்.”

“ஏறக்குறைய நானும்.”

வெளியில் ஜீப் தரையைத் தேய்த்தது.

“பால்ராஜ்.”

பால்ராஜ் உள்ளே நுழைந்தார்.

“என்ன ஆயிற்று மிஸ்டர் ராம்தாஸ்?”
என்றார்.

“என்ன ஆயிற்று நரேந்திரன்?” என்றார்
ராம்தாஸ்.

நாவல் உலகம்

“கதையைக் கிட்டத்தட்ட ஆறு வருடத் திற்கு முன்னால் தொடங்க வேண்டும்.”

“தொடங்கு” என்றார் தான்.

“பார்த்திபன் அருமை நண்பர் ராஜசேகரின் ஒரே புதல்வர்! ரோகினியிடம் விளையாடி வீதியில் விட்டுவிட, ரோகினி வேறு வழி தெரியாமல் சிவப்புத் தொழிற்சாலைத் தோற்றெடுத்தாள். உள்ளூர் அந்தக் கனல் ஏமாற்றக் கனல் எரிந்து கொண்டிருந்த வேளையில் மோகன் இடறினான். மூன்றாம் மோகன். பார்த்திபனை மறுபடி ரோகினிக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்ததில் அந்தப் பெண்புலி விழித்துக் கொண்டது. பார்த்திபனைப் பளாக்மெயில் செய்ய ஆரம்பித்தது! சரியா பார்த்திபன்?”

பார்த்திபன் பதில் சொல்லாமல் முறைத்தான்.

“விவகாரம் ராஜசேகர் காதிர்துப் போனதும் ராஜசேகர் அவனை அழைத்துப் பணத்தால் அடித்து விவகாரத்தைச் சீப்படுத்திப் பார்த்தார். ரோகினி நிறைய அடம் பிடிக்க அவள் கதையை ஒரேயடியாக முடித்து விட்டார். உதவி மோகன் என்னும் சதாசிவம்.”

“சரியா மிஸ்டர் ராஜசேகர்?” என்று தன் கேட்டார்.

“கதை இன்னும் முடியவில்லை தான். அவள் திடீரென்று மண்டையைப் போட்டதும் ராஜசேகர் அந்த பாக்கை ரிசர்வ் செய்யச் சொன்னார். மேலே என்ன செய்யலாம் என்று யோசிக்க, தேவய்யா தெரியாத்தனமாய் அதை ஒரு ஜோடியை விட்டுவிட விவகாரம் வெளியில் கசிந்துவிட்டது. ராஜசேகர் தன்னை அழைத்தார்.”

“காரணம்?”

“போலீஸ் கண்ணோடு நாம் பார்ப்போம் அல்லவா? தடயங்கள் ஏதாவது இருந்தால் நாவல் உலகம்

மறைக்கலாமே அதில் மோகன் ஓரளவு வெற்றி பெற்றான். என்னிடமிருந்து கடிதத்தைப் பறித்ததன் மூலம். அப்போதுதான் அந்தத் திருப்பம் ஏற்பட்டது.

நரேந்திரன் பேசுவதை நிறுத்தினான்.

“ஒரு வார்த்தை என்றால் ஒரு வார்த்தையை உங்களால் நிரூபிக்க முடியாது. என் பணத்தால் உங்களைத் துரத்தி துரத்தி அடிப்பேன் ஜாக்கிதை” என்று ராஜசேகர் மிரட்டினார்.

“வைஜயந்தியை அடைத்து வைத்திருக்கிறீர்கள். என்னைத் துப்பாக்கி முனையில் கொல்வதாக மிரட்டி இருக்கிறீர்கள். உங்கள் இருவர் கைகளில் விலங்கு மாட்ட இது போதாது? மிச்சத்தையும் கேட்டு விடுங்கள் ராஜசேகரன். நான் இப்போது உங்களிடம் உங்கள் தோல்வியைப் பற்றி ஆராய்கிறேன் அவ்வளவுதான். வெற்றி, பெற்ற ஆட்டக் காரன், தோற்றவனிடம் டிஸ்கஸ் செய்வது போல்.”

“என்ன அந்தத் திருப்பம்?” என்றார் பால்ராஜ் பொறமையினி.

“மோகன் இந்தக் கேஸில் அனாவசியமாக மாட்டினான். முதலாளியைக் காட்டிக் கொடுக்க மனமில்லாமல் மேலே ஓடினான். நாங்கள் துரத்தினோம். ராஜசேகர் வெகு யோசனையுடன் லிஃப்ட் வழியாக மேலே சென்று அவனுக்காகக் காத்திருக்க, நாங்கள் நடுவழியில் படியிறங்கி லிஃப்ட் நோக்கிப் போனால், லிஃப்ட் மேலேயிருந்த இறங்குகிறது. நாங்கள் மேலே ஏற ஆரம்பித்தவுடன் லிஃப்டை ராஜசேகர் நிறுத்திவிட்டார். பவர் லிஃபெயில்பூராம். நாங்கள் இங்கே லிஃப்டில் தவித்த நேரத்தில் அவர் சதாசிவத்துடன் சாதாரணமாய்ப் பேசி அவனை மேலேயிருந்து கீழே தள்ளினார். சதாசிவம் மல்லாக்க விழுந்து தாவல் உலகம்

உயிரைத் துறந்தான். இவர் மறுபடி லிஃப்ட் மேலே வரவழைத்து, ஒளிந்திருந்து, நாங்கள் வெளிப்பட்டு மொட்டை மாடிப் பக்கம் போனதும் இவர் கீழே இறங்கிவிட்டார். இறங்கியதும் பட்டனைத் தட்டி லிஃப்ட் மேலே அனுப்பிவிட்டார். சாதுப் பின்னை போல் முதல் மாடியில் எங்களுக்காகக் காத்திருந்தார்.”

நரேந்திரனுக்கு லேசாய் மூச்சிரைத்தது. “வைஜயந்தி மட்டும் அந்த லாட்ஜ் ரகசிய ஆராயாமல் விட்டிருந்தால் கேஸ் சதாசிவம் செத்துப் போனதோடு போயிருக்கும். ராஜசேகர் பெத்த மனம் பித்து என்று பார்த்திபனுக்காகப் பரிதாபப்பட்டு...”

நரேந்திரன் முடிப்பதற்குள் ஒரு கேவல் ஒலி கிளம்பியது.

பார்த்திபன்தான்.

“சொல் பார்த்திபா, எல்லாவற்றையும் சொல், நீயாவது உயிருடன் தப்பிக்க முடிகிறதா என்று பார்க்கலாம்.”

பார்த்திபன் மெல்ல பேச ஆரம்பித்தான்.

ராஜசேகர் நிதானம் தவறாமல் சிகரெட்டைப் பற்ற வைத்துக் கொள்ள தான் அணைத்து போன பைப்பைத் தட்ட இடம் தேடினார்.

“ராஜசேகரின் உள்ளங்கையில் தட்டுங்கள் தாஸ்” என்றான் நரேந்திரன்.

தாஸ் அவனை முறைத்துவிட்டு பைப்பில் புகையிலை அடைத்தார். தீக்குச்சியைக் கிழித்தார். பற்ற வைத்தார். அணைத்தது தாஸால் இந்த உலகில் முடியாதது ஒன்றே ஒன்றுதான். முதல் தடவையே பைப்பைப் பற்ற வைப்பது.

(முற்றும்)

நாவல் உலகம்

சங்கமம்

ஒடி வரும் கங்கையும்
பாடி வரும் பம்பையும்
தவழ்ந்து வரும் காவிரியும்
தன் நிலை மறந்து - நின்று?

“தவம்” செய்தன...

என்னவள் முகம் கழுவும்
தண்ணீர் - தங்களோடு
சங்கமம் ஆகாதா என்று!?

ராஜா செல்வராஜா,
BSNL, கரடி-வாவி

நாணம்

ஒவியம் ஒன்று
தலைகுனிந்து நின்றது...

கண்டேன்...

திகைத்தேன்...

மலைத்தேன்...

புரிந்தது மனதில்

உறைத்தது நன்கு

குணம் ஆறில் (6) ஒன்று

அது “நாணம்” என்று....

நாவல் உலகம்